

Arrest

nr. 293 092 van 22 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2023.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 27 januari 2023.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 8 februari 2023.

Gelet op het arrest nr. X van 24 mei 2023 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 22 juni 2023.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 22 juni 2023 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 6 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten/van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 20 november 2018.

1.2. Op 28 juli 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 22 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op [...] december 1992 geboren in Khan Younes, Gaza. U bent een soennitische moslim van Arabische origine en bent niet geregistreerd bij UNRWA. U bent afgestudeerd als landbouwingenieur en ging vervolgens in uw branche aan het werk. In 2007 weigerde uw zus te huwen met uw neef, die banden had met Hamas. Dit leidde tot conflict tussen beide families. Uw zus huwde iemand anders, verhuisde naar Saudi-Arabië en vervolgens naar Canada, waar ze erkend werd als vluchteling. In 2010-2011 ontstond er een grondconflict tussen uw vader en zijn broer. U had een boerderij op een stuk land. Hamas besloot er een tunnel te graven om toegang te krijgen tot Israël. De boerderij werd in 2014, tijdens de oorlog, volledig vernield door de Israëli's. In 2015 gaf u les aan de universiteit toen u werd aangevallen. U hield er een snijwonde in uw hand aan over. In 2016 werd u aangevallen door zes of zeven mannen op jullie grond omdat jullie een boerderij wilden bouwen. U werd in uw zij gestoken met een schroevendraaier. Hoessein, die u neerstak, werd gevangen genomen en vervolgens weer vrijgelaten. In 2017 had u de toelating een masterstudie in Turkije aan te vatten. U wilde in mei 2017 Gaza verlaten, maar u werd niet opgenomen in de lijst van personen die mochten vertrekken. In november 2017 wilde iemand op het stuk grond bouwen. U diende klacht in bij de politie, maar deze kon niets doen omdat er al iemand anders klacht had ingediend. U werd kwaad en u werd gedurende drie dagen gevangen genomen. U werd vrijgelaten op voorwaarde dat u uw facebookprofiel wiste, niet meer naar de moskee ging en hen niet meer zou lastig vallen. In maart 2018 werd uw vader ontslagen. De reden van zijn ontslag werd hem niet meegedeeld. In april 2018 was uw nonkel, K. a. A., bij jullie op bezoek. U werd kwaad op de man en schold hem uit. U werd gedurende zestien dagen opgesloten. U kwam toen te weten dat Hamas u ervan beschuldigde dat u in 2014 contacten had met Israël en dat u de locatie van de tunnel had vrijgegeven. U verliet Gaza legaal in juni 2018 via de grensovergang van Rafah naar Egypte, waar u vier maanden verbleef. U probeerde naar Turkije of Libië te gaan, maar dat bleek moeilijk. U reisde via Mauritanië naar Marokko. U reisde verder naar Spanje waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U wachtte uw beslissing niet af aangezien u vond dat de Spanjaarden u slecht behandelden. U reisde verder naar België waar u op 20 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u een origineel paspoort neer, medische attesten, werkcontract van uw vader, documenten ter staving van de vernieling van het huis in 2014, een oproepingsbrief voor I., een oproepingsbrief voor u, een document van de Rode Halve Maan in verband met de snijwonde die u opliep, een attest in verband met de breuk van de hand van uw moeder, een document over het steekgevecht, een document in verband met het juridische geschil tussen jullie en uw oom, foto van de schoonzoon van uw oom, facebookprints van uw pagina.

Op 25 maart 2021 besloot het CGVS u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Deze beslissing werd door het CGVS op 10 juni 2021 ingetrokken.

Op 16 september 2021 werd u wederom de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV vernietigde de beslissing van het CGVS op 28 januari 2022. In het kader van uw beroep legde u ter terechtzitting van 17 januari 2022 een kopie neer van uw UNRWA registratiekaart, een originele UNRWA-registratiekaart, een kopie van het schrijven van de burgemeester van de gemeente Abasan Al-Jadida van 29 augustus 2021, waarin gesteld wordt dat uw woning op de grens met Israël ligt en regelmatig gebombardeerd wordt, en een kopie van het schrijven van het Ministerie van Openbare Werken afgeleverd in 2014 en geldig tot 31 maart 2015, waarin gesteld wordt dat uw ouderlijke woning beschadigd werd tijdens de oorlog in 2014.

O p 25 mei 2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS besloot deze beslissing op 29 augustus 2022 in te trekken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. In het kader van uw beroepsprocedure gericht tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS van 16 september 2021 maakte u per aanvullende nota op 27 januari 2022 een originele UNRWA registratiekaart over (administratief dossier). U zou uw registratie bij UNRWA niet vermeld hebben tijdens uw persoonlijk onderhoud, omdat u vreesde uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus (zie RvV 28 januari 2022, nr. 267 453, p. 12). Volgens deze registratiekaart bent u gehuwd met L. A. J. I.. Uw echtgenote heeft de registratiecode 01, wat overeenkomt met de status van Registered Refugee of Palestina Vluchteling van 1948. U valt in de categorie 03, wat wil zeggen non-refugee husband (zie p. 14 van de COI Focus Territoire Palestiniens: L'assistance de l'UNRWA van 28 maart 2022 toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken blijkt derhalve dat u weliswaar beroep kan doen op de bijstand van UNRWA, doch dit omdat u bij UNRWA geregistreerd staat als non-refugee husband. Overeenkomstig de UNHCR "Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees" van december 2017 vallen evenwel enkel volgende categorieën van UNRWA-Palestijnen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie: (1) Palestijnen die "Palestina Vluchtelingen" zijn in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van 11 december 1948 en daarop volgende resoluties van de Algemene Vergadering, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1948, ontheemd zijn uit dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren; (2) Palestijnen die "ontheemde personen" zijn in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van 4 juli 1967 van de Algemene Vergadering en de daarop volgende VN-resoluties, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1967 ontheemd zijn uit Palestijnse gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren; (3) de nakomelingen van voornoemde personen die bij UNRWA geregistreerd zijn als Palestina vluchteling, MNR Family Member (non-refugee child) of ontheemde Palestijn van 1967.

Daar u niet bij de UNRWA geregistreerd staat als Palestina Vluchteling, en noch als non-refugee child, of (nakomeling van een) ontheemde Palestijn van 1967 beroep kan doen op de bijstand van de UNRWA, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit uw verklaringen blijkt dat de wrevel tussen uw familie en die van uw oom begon in 2007, ondertussen 13 tot 14 jaar geleden, toen uw zus weigerde te huwen met haar neef omdat deze werkzaam was voor Hamas. U verklaarde dat uw zus in 2007 met iemand anders huwde, vervolgens naar Saudi-Arabië verhuisde om van daaruit naar Canada te reizen waar ze erkend werd als vluchteling (CGVS p.3, p.7, p.8). Uit uw verklaringen blijkt verder dat er tussen beide families gemedieerd werd door de mukhtar. Er werd nadien niet meer geruzied of gevochten en de situatie was bekoeld. U voegde er nog aan toe dat uw oom zelf weinig te zeggen had. Het waren voornamelijk zijn zonen die de plak zwaaiden (CGVS p.19). Op het moment dat de zonen hogere functies in de overheid bekleedden, escaleerde de situatie opnieuw. De aanleiding van uw huidige problemen had te maken met de tunnel die op het stuk land gegraven werd in 2013, zo zegt u (CGVS p.19).

Volgens uw verklaringen vreest u vermoord te worden door Hamas omdat men u ervan beschuldigde een verrader te zijn (CGVS p.14). U bezat een stuk grond waarop Hamas een tunnel gegraven had die naar Israël leidde, zo zegt u. Tijdens de oorlog van 2014 werd deze tunnel vernietigd en u werd ervan beschuldigd het bestaan van de tunnel te hebben vrijgegeven (CGVS p.15). U verklaarde dat u omwille van dit probleem gevisieerd werd, omdat het stuk land **uw eigendom** was (CGVS p.15). Ook tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u dat uw neven u gedwongen hebben hen toe te laten op “mijn boerderij” om van daaruit Israël aan te vallen, en dat daarom “mijn grond” gebombardeerd werd (zie Vragenlijst CGVS dd. 19 juli 2019). Wanneer u echter gevraagd wordt of er zich tussen de door u voorgelegde documenten stukken bevinden die aantonen dat het stuk grond uw eigendom is, stelde u dat het stuk grond **op naam van uw moeder en uw vader geregistreerd stond**, omdat u “nog andere broers en zussen had”, maar dat uw vader dit stuk grond echter als een vorm van hulp aan u zou gegeven hebben (CGVS p.20). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw boerderij zich naast uw ouderlijke woning bevond, en dat bij de ontdekking van de tunnel zowel uw boerderij als het huis verwoest werden (CGVS, p. 3). In het licht van het voorgaande is het dan ook merkwaardig dat Hamas enkel u zou betichten van samen te werken met Israël, maar uw broer H. en uw ouders ongemoeid zou laten. Uw broer woont immers nog steeds bij uw ouders in Gaza (CGVS p.9). Hij is van plan om in Gaza blijven om de zorg over de ouders op zich te nemen, zo lichtte u toe. Dat Hamas enkel u zou viseren, omdat de tunnel op “uw” grond lag, dit terwijl deze tunnel gegraven werd vlakbij uw ouderlijke woning, en dit op een stuk grond dat formeel eigendom is van uw ouders, houdt dan ook weinig steek.

U verklaarde voorts dat uw neef Y. een hoge functie bij Hamas bekleedde. Hij is een leidinggevende over duizend man en zijn woord is wet, zo licht u toe (CGVS p.16). Hij zou de verantwoordelijkheid over de tunnel gehad hebben. Hij zou u ervan beschuldigd hebben verantwoordelijk te zijn voor de vernietiging van de tunnel. Hij zou u echter nooit rechtstreeks beschuldigd hebben omdat hij niet over concrete bewijzen beschikte. Indien dat wel het geval was geweest zou hij u direct vermoord hebben (CGVS, p. 16). Bovendien is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u aanhaalt dat de tunnel in kwestie tijdens de oorlog van 2014 vernietigd werd, doch dat Hamas u hier pas in april 2018, en dus pas vier jaar later, verantwoordelijk voor stelde (CGVS p.15). Klaarblijkelijk werd u voordien nooit rechtstreeks beschuldigd.

Bij gebrek aan bewijzen probeerde men daarom uw reputatie te schaden zodanig dat u het moeilijk kreeg een geschikte bruid te vinden of een appartement te huren (CGVS p. 14-17). Er werd gewacht tot u een cruciale fout maakte op basis waarvan men u kon arresteren, zo stelt u. Dit gebeurde pas nadat u in april 2018 K. A. A. naar aanleiding van het ontslag van uw vader de huid vol schold (CGVS p.15). U werd aldus pas vier jaar nadat men u ervan verdacht banden te hebben met Israël en verantwoordelijk te zijn voor de vernietiging van de tunnel gearresteerd. Mocht Hamas u er daadwerkelijk van verdenken samen te werken met Israël, en van oordeel zijn dat uw samenwerking tot gevolg heeft gehad dat één van hun tunnels vernietigd werd, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat Hamas, gezien hun reputatie, hun omvang, netwerk en werkwijze, u veel eerder in het vizier zou hebben gehad. Het is allerm minst aannemelijk dat Hamas u, van wie zij denken dat hij spioneert voor Israël, vier jaar lang ongemoeid zou hebben gelaten. Dit klemmt des te meer daar u zelf stelde dat Hamas in tijden van oorlog mensen die als verraders bestempeld worden uitschakelt zonder dat ze ergens schuld aan hebben. Dit zou ook bij u gebeuren, zo zegt u (CGVS p.15). Ook al werd u als verrader bestempeld en waren er nog zware conflicten nadat de tunnel vernield werd, werd u op dergelijke momenten enkel gevraagd binnen te blijven (CGVS p.16). Uw relaas mist in dit opzicht dan ook alle geloofwaardigheid. U wordt van verraad verdacht sinds 2014, zo haalt u aan. Er werd evenwel nauwelijks opvolging gegeven aan deze verdenking en hoewel er toch nog conflicten waren, bleef u gespaard.

Het is bovendien allerm minst aannemelijk dat Hamas, die toch niet opgezet is met verraders, een voorwendsel nodig heeft om u te ondervragen en u het verraad in de schoenen te schuiven. U stelde dat dit cultureel gebonden was en dat Hamas er geen directe uitspraak over wilde doen. Het probleem had immers met uw nonkel te maken en die wilde dat het hele land u als een verrader zag (CGVS p.15). Deze verklaring is uiteraard geheel ontoereikend. Het is evenmin aannemelijk dat Hamas vier jaar lang op zoek zou gaan naar een drogreden om u te arresteren, om u dan vervolgens weer vrij te laten. U verklaarde immers dat u na uw arrestatie werd overgebracht naar een afdeling die zich bezighoudt met verraders en spionnen (CGVS p.18). Deze dienst verhoorde u, doorzocht uw spullen en gsm, maar kon niets vinden op basis waarvan ze u nog langer konden vasthouden en u werd daarom gewoonweg weer vrijgelaten (CGVS p.19). Gelet op de reputatie van Hamas kan er in alle redelijkheid niet worden ingezien dat deze groepering, die u verdacht van dermate ernstige feiten, niet in staat zou zijn om een drogreden te verzinnen om u in detentie te houden.

U kan het CGVS er dan ook niet van overtuigen dat u als verrader te boek staat bij Hamas.

Daar het probleem toch al geruime tijd aansleepte, werd u gevraagd wat de uiteindelijke druppel was op basis waarvan u besloot het land te verlaten. U antwoordde hierop dat het niet u, maar uw vader was die dit besliste. U wilde een appartement huren, maar dit werd u geweigerd. U vond geen geschikte job en u vreesde dat ze u in de volgende oorlog zouden vermoorden (CGVS p.17). Dergelijke argumenten zijn onvoldoende ernstig om te spreken van een persoonlijke vrees voor vervolging. Uw vrees om om te komen tijdens een oorlog is bovendien volledig hypothetisch.

U heeft verschillende pogingen ondernomen om de Gazastrook te verlaten. De eerste keer was in mei 2017. U had op dat moment de toelating om een masterstudie in Turkije te volgen. U kon niet vertrekken daar Hamas de leiding had en ze u terugstuurden (CGVS p.6). De vaststelling dat u op het moment dat de grenscontrole in handen was van Hamas probeerde om het land te verlaten, ondermijnt de ernst van uw ingeroepen vrees gelinkt aan Hamas. U zou immers een reisverbod hebben en te boek staan als een landverrader bij Hamas en u vreesde hierom vermoord te worden. Dat u, ondanks deze elementen, toch een poging ondernam om het land te verlaten, hypothekeert de geloofwaardigheid van uw bewering dat u door Hamas gevisieerd wordt nog verder (CGVS p.7).

*Wat verder betreft uw detentie in 2017 kan er aangestipt worden dat uw verklaringen hierover allerm minst eenduidig zijn. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op de DVZ dat de arrestatie in 2017 **drie dagen** duurde en dat deze te maken had met het **huwelijk van uw zus** (vragenlijst CGVS). U corrigeerde dit in uw mail aan het CGVS van 11 september 2019: u zei deze keer dat u ervan beschuldigd werd **grond te hebben gestolen**. U ging naar de politie en werd beschuldigd van extremisme gelinkt aan de posts op uw facebook-pagina. U werd gedurende **22 dagen** in hechtenis gehouden. Nadat uw vader geld betaalde, werd u vrijgelaten. Op 14 juli 2020 corrigeerde u echter nogmaals uw verklaringen. U merkte dit keer op dat uw eerste arrestatie te maken had met **een stuk grond dat door uw oom en zijn zonen ingenomen werd**. Zij zouden van op uw grond **raketten afgevuurd hebben richting Israël, met als gevolg dat uw grond gebombardeerd werd**. U wilde hierover klacht neerleggen bij de politie. U schold de politie uit en u mocht niet meer naar de moskee en uw facebookaccount werd afgesloten. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 28 juli 2020 verklaarde u dan weer **dat uw oom een vergunning had gekregen** bij de burgemeester om op het stuk grond te mogen bouwen. Op **geen** enkel ogenblik maakt u **melding** van het feit dat uw oom en uw neven vanop uw grond **raketten zouden afgevuurd hebben**. U wilde klacht indienen, maar klaarblijkelijk had er al iemand klacht ingediend. U maakte zich kwaad tegen de politieagent en werd omwille hiervan opgesloten. U moest uw facebook verwijderen, u mocht niet meer naar de moskee en u mocht geen contact meer hebben met hen. Bovendien zou u gestraft worden voor vroegere zaken, meer bepaald de zaak van de tunnel. U werd na **drie dagen** weer vrijgelaten, dit nadat u uw borg betaald had (CGVS p.4 en p. 17). Kort nadien verklaarde u evenwel dat u pas na **22 dagen** het geld voor uw borg had kunnen verzamelen en vrijgelaten werd (CGVS p. 18). Dat u doorheen uw verklaringen telkens een andere reden opgeeft voor uw detentie in 2017, alsook allerm minst eenduidige verklaringen aflegt over de duur van uw detentie, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering in 2017 gearresteerd te zijn geweest. Hoe dan ook, de door u aangehaalde feiten dateren van november 2017 en u heeft pas in juni 2018 het land verlaten. Wat betreft uw verklaringen aangaande deze detentie kan er bovendien nog het volgende opgemerkt worden. Aangezien er een ruzie was tussen u en de nonkel, wilde u klacht gaan neerleggen. De moeder van uw neef was u voor en beschuldigde u ervan haar beledigd te hebben. Omdat er reeds iemand klacht had neergelegd, kon u dit niet meer doen, zo zegt u (CGVS p.4). U kon dan ook geen documenten neerleggen om dit gegeven mee te staven. Het is evenwel weinig aannemelijk dat u geen klacht kon neerleggen omdat iemand anders al een klacht heeft neergelegd dewelke te maken heeft met een ander feit.*

Voorts zijn ook uw verklaringen over andere aspecten van uw asielrelaas, zoals opgetekend door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, de twee mails opgestuurd door uw advocaat en de noties van het persoonlijk onderhoud, niet gelijklopend en schetst u verschillende versies van de gebeurtenissen, waardoor de geloofwaardigheid ervan zoek raakt. Zo verklaarde u dat uw broer A. werd aangevallen nadat jullie vader weigerde de hand van zijn dochter aan de neef te geven (vragenlijst CGVS). Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd dit echter niet aangehaald. U stelde dat A. twaalf jaar geleden naar Libië vluchtte omwille van problemen met Hamas. Hij werkte immers voor Fatah in de militaire afdeling (CGVS p.7). In de mail van 11/9/2019 staat er te lezen dat uw broer vertrok omwille van de problemen tussen beide families. Nu kan er opgemerkt worden dat het toch merkwaardig is dat, moest het familieprobleem daadwerkelijk de aanleiding geweest zijn van het vertrek van uw broer, de rest van de familie nog in Gaza achterbleef. Volgens de mail zou H. in juli 2019 naar Jordanië gevlucht zijn en zoekt I. manieren om het land te verlaten, net als uw vader (mail 11/9/2019).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat I. werk heeft gevonden als verpleegkundige in Duitsland. Hij heeft er een contract en hij wacht enkel nog op een visum om te kunnen vertrekken. Dat een dergelijke handelswijze niets te maken heeft met een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève spreekt voor zich.

U haalde verder aan dat uw vader besliste dat H. een jaar geleden naar Jordanië diende te vertrekken omdat hij blijkbaar nogal een temperament heeft (CGVS p.9). Voorts blijkt dat uw ouders in Gaza blijven en uw broer H(x). voor hen gaat zorgen (CGVS p.9). Moest heel uw familie sinds 2007 dusdanig geterroriseerd worden door uw oom en zijn kinderen, kan er aangenomen worden dat deze exit geen 14 jaar op zich zou laten wachten. In de mail van 14/7/2020 werd er nog een nieuw element aangehaald. Uw vader zou geduwd zijn door mensen gelinkt aan uw oom, waardoor hij zijn hand brak. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat het uw moeder haar hand was die gebroken was (CGVS p.13). Ook dit roept de nodige vraagtekens op.

U haalde tot slot nog een incident aan in 2015 waarbij u aangevallen werd toen u les gaf op de universiteit. U hield er een snijwonde aan over. U zou klacht gaan neerleggen zijn, maar uw nonkels zouden tussen gekomen zijn en de klacht werd geklasseerd (CGVS p.3). Ook in 2016 liep u een verwonding op naar aanleiding van een ruzie. Ook dit keer diende u klacht in. H., de dader, werd opgepakt en na twee dagen weer vrijgelaten. U stelde naar aanleiding van verschillende gebeurtenissen klacht te hebben neergelegd; u kan echter geen enkel van deze documenten neerleggen om uw verklaringen mee te staven (CGVS p.17). Bovendien bleken deze gebeurtenissen niet de rechtstreekse aanleiding van uw vertrek te zijn. U legt wel twee medische rapporten neer aangaande uw verwondingen. Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat een arts enkel vaststellingen kan doen aangaande opgelopen verwondingen, maar dat hij geen uitspraak kan doen over de oorzaak en reden waarom u deze verwondingen opliep.

Ook de rest van uw documenten vermag niet deze appreciatie te wijzigen. Uit de UNRWA registratiekaart afgeleverd op 23 januari 2022 blijkt dat u gehuwd bent met L. A. J. I.. In tegenstelling tot uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waarin u stelde dat u er niet eens in slaagde zich met een meisje te verloven omwille van uw reputatie als verrader, blijkt u nu wel gehuwd te zijn (CGVS p.14). Dit mag zeer sterk verbazen. Niettegenstaande deze registratiekaart geen informatie bevat over de datum waarop u gehuwd zou zijn, ondermijnt het gegeven dat u heden getrouwd zou zijn dan ook verder uw bewering dat u als verrader bestempeld te worden. De documenten in verband met het werk van uw vader tonen aan dat uw vader werkzaam was in het uitbaten van reflets. Op basis van de documenten kan er echter niet afgeleid worden dat uw vader ontslagen werd omwille van het conflict met de oom en de neven. Het attest in verband met de vernieling van het huis dateert van 2014 en attesteert enkel dat uw woning opgenomen werd in een voorlopige inventaris van beschadigde eigendommen ingevolge het conflict van 2014, een gegeven dat op zich niet betwist wordt door het CGVS. Aan de door u neergelegde oproepingsbrieven gericht aan u en I. kan evenmin objectieve bewijswaarde worden toegekend. Vooreerst omdat deze documenten niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. Verder blijkt uit de oproepingsbrief gericht aan I. enkel dat hij wordt opgeroepen omdat hij sommen geld ontving uit het buitenland. U verklaarde dienaangaande dat uw broer geld ontving van uw zus in Canada en dat de autoriteiten hem hadden opgeroepen omdat ze wilden weten van waar het geld afkomstig was en voor wat het diende (CGVS, p. 13). Uit het gegeven dat de autoriteiten uw broer ondervraagd hebben over mogelijks verdachte geldtransacties kan evenwel geen vrees voor vervolging in uw hoofde worden afgeleid. Wat betreft uw eigen oproepingsbrief werd er reeds vastgesteld dat het geenszins geloofwaardig is dat Hamas vier jaar zou wachten alvorens u op te roepen en te arresteren als ze u daadwerkelijk van verraad zouden verdenken. Voorts bevat deze convocatie, in tegenstelling tot de oproepingsbrief gericht aan uw broer I., merkwaardig genoeg geen enkele informatie over de reden waarom u zich diende aan te melden. Wat betreft het dossier van de eigendomsbetwisting kan er aangestipt worden dat dit dateert van 2018. Uw oom schrijft niet alleen uw vader, maar ook uw ooms en tantes aan om een herverdeling te vragen van een stuk land. Dit document is niet van aard om aan te tonen dat u als verrader te boek staat bij Hamas. De foto van facebook van de schoonzoon van uw nonkel is een foto gedownload van het internet. Nergens uit deze foto kan afgeleid worden dat de betrokken persoon inderdaad de schoonzoon van uw nonkel zou zijn. Zelfs indien dat wel het geval zou zijn, kan u niet aantonen dat deze persoon verantwoordelijk was voor uw arrestatie in 2017, een arrestatie die u overigens geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Uw facebookprints legt u neer om mee aan te tonen dat u ervan beschuldigd wordt een verrader te zijn en dat u uw mening geeft (CGVS p.14). U kan uw concrete problemen op deze manier niet aannemelijk maken. Dit klemmt des te meer nu u verklaarde dat uw broer uw facebookaccount overnam en dat u die recent terug op uw naam had gezet (CGVS p.14), waardoor het dus geenszins aangetoond is dat het account in kwestie daadwerkelijk en van in het begin aan u toebehoorde. Uw geboortakte en paspoort ondersteunen uw verklaringen in verband met uw identiteit en nationaliteit.

U legde nog een kopie neer van een aankondiging van een verkoop van een woning uitgeschreven door uw vader in 2017. Dit document wijzigt evenmin de appreciatie aangaande uw asielmotieven.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

*Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlssector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie **OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021)**, beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-10-september-2021>).*

*Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is.*

Uit uw verklaringen blijkt dat jullie socio-economische situatie niet van die aard was dat u bij terugkeer naar Gaza in een mensonwaardige situatie zou terugkomen. Zo stelde u dat uw vader de eigenaar was van een huis in Abasaan el Jadida. Het huis besloeg 207 vierkante meter verdeeld over twee

verdiepingen. Het was opgedeeld in een klein salon, een grote badkamer en een grote keuken op de eerste verdieping en op het tweede verdiep waren er twee appartementen met elke drie kamers, salon, keuken en badkamer. Bovendien hebben al de kinderen de mogelijkheid gehad hogere studies te doen en verdiende uw vader goed met zijn werk aangaande het uitbaten van de refters. Uw familieleden in het buitenland steunen de familie financieel en u slaagde erin 10.000 dollar te verzamelen om uw reis te bekostigen (CGVS p.6, p.9, p.10). U verwees in het verzoekschrift naar het rapport van Nansen van maart 2019 aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Het is echter aan u om individueel aan te tonen dat u omwille van uw persoonlijke socio-economische situatie in menonwaardige omstandigheden zou terecht komen het louter verwijzen naar een algemeen rapport kan in dat opzicht niet volstaan.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 26 augustus 2022**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_gaza_situation_securitaire_26_08_2022.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>): blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie 'Operatie Beschermde Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007; maar ook in mei 2021, toen Israël opnieuw overging tot intense bombardementen in de operatie 'Gardiens des murs'.

Begin 2022 bleef de situatie in de Gazastrook betrekkelijk rustig. Bij twee gelegenheden, van 18 tot 23 april en van 16 tot 19 juli, werd melding gemaakt van een hervatting van de vijandelijkheden met geringe intensiteit, maar er vielen geen slachtoffers.

Van 5 tot 7 augustus 2022 vond een hevige escalatie van geweld plaats - de zesde grote escalatie van het conflict in de Gazastrook sinds de overname van het grondgebied door Hamas - waarbij de Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) het opnam tegen de Israëlische defensie. De interventie van Israël volgde op een toename van de spanningen in de Westelijke Jordaanoever, met name in Jenin, waar leden van de PIJ door Israël ervan werden beschuldigd het geweld, dat al verscheidene weken aan de gang was, te doen escaleren. In een operatie die "Emerging Dawn" werd genoemd, richtte de Israëlische defensie zich specifiek op de PIJ in de Gazastrook. Israël verklaarde dat zij de groep preventief aanviel om een dreigende aanval op Israëlische burgers te voorkomen. De raketaanvallen die vervolgens op het Israëlisch grondgebied werden uitgevoerd, werden meestal opgeëist door de PIJ, en in mindere mate door de Abu Ali Mustafa Brigades, de gewapende vleugel van het Volksfront voor de Bevrijding van Palestina (PFLP) en de gewapende vleugel van de Volksverzetcomités. Hamas nam niet actief deel aan de vijandelijkheden en was geen doelwit van de PIJ. Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgde dat er ook willekeurige burgerslachtoffers vielen, bleef het totaal aantal te betreuren burgerslachtoffers relatief beperkt.

Op 7 augustus 2022 trad een door Egypte tot stand gebracht staakt-het-vuren in werking.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatig incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"). In deze zone heeft het Israëlische leger regels ingevoerd op grond waarvan het toegelaten is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in augustus 2022 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij ook burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande voert u aan dat uw ouderlijke woning tijdens de oorlog van 2014 beschadigd werd, hetgeen u ook tracht te staven aan de hand van een schrijven van het ministerie van Openbare Werken en Huisvesting en het schrijven van de burgemeester van de gemeente. Echter, aangaande het schrijven van het ministerie dient vooreerst opgemerkt te worden dat hieruit enkel blijkt dat uw ouderlijke woning opgenomen werd in een voorlopige inventaris van beschadigde eigendommen. In het attest, dat maar geldig is tot 31 maart 2015, wordt uitdrukkelijk gesteld dat de inhoud nog kan wijzigen eenmaal er een definitieve inventaris is opgemaakt. U legt evenwel geen enkel document neer dat staat dat de schade aan uw ouderlijke woning dermate ernstig was dat deze woning ook opgenomen werd in de definitieve inventaris. U heeft bovendien van bij uw geboorte tot aan uw vertrek in Abasaan el Jadida gewoond. Uw familie woont overigens nog steeds in Abasaan el Jadida, in het huis dat eigendom is van uw vader (CGVS p.6). Uit het gegeven dat uw familie nog steeds op dezelfde plaats woonachtig is, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat uw familie het gevaar dat zou uitgaan van het feit dat de woning aan de grens gelegen is zelf in aanzienlijke mate relativeert (CGVS p.6, p.9, p.10). Verder dient vastgesteld te worden dat, niettegenstaande de burgermeester in augustus 2021 attesteert dat uw ouderlijke woning regelmatig gebombardeerd wordt, nergens uit uw verklaringen of de door u voorgelegde stukken blijkt dat uw ouderlijke woning ook nog na 2014 beschadigd werd door het geweld dat er in de Gazastrook plaatsvindt. Er kan aldus niet gesteld worden dat de ligging van uw familiale woning blijkt geeft van een verscherpte lokale vatbaarheid omdat het aan de grens met Israël gelegen is.

Aldus moet worden vastgesteld dat u niet aantoont dat u specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, zodat de mate van willekeurig geweld die vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde niet lager moet worden ingeschat.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf.

De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen [toe te voegen indien de verzoeker evenwel ook persoonlijke vrees aanhaalt: "of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen"]. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op <https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coifterrorirepalestiniengazaretourdanslabandedegaza20200903.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl/>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviseerd worden,**

noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren.

Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, D van het Verdrag betreffende de status van de Vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 55/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 12, 1, a van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij wijst er vooreerst op dat hij op 27 januari 2022 zijn originele UNRWA kaart heeft overgemaakt en dat verwerende partij niet betwist dat hij en zijn familie UNRWA geregistreerd zijn. Zij betwist niet dat verzoeker heeft aangetoond dat hij beroep kan doen op de bijstand van UNRWA maar meent dit gewoon naast zich neer te kunnen leggen omdat hij als non refugee husband geregistreerd is. Verzoeker betoogt vervolgens dat verwerende partij weliswaar uiteenzet waarom verzoeker niet onder artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag zou vallen maar niet ontkent dat verzoeker wel degelijk bijstand genoot van UNRWA. Hij verwijst naar verschillende arresten van de Raad waarin werd geoordeeld dat UNRWA niet langer in staat is om bescherming of bijstand te bieden aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. De vraag of verzoeker in het verleden reeds beroep kon doen op UNRWA bescherming is irrelevant zo meent verzoeker en Palestijnse vluchtelingen uit Gaza die UNRWA geregistreerd zijn moeten van rechtswege de vluchtelingenstatus krijgen tenzij wordt aangetoond dat zij wegens bijzondere omstandigheden individueel wel bijstand kregen of op grond van artikel 1, E of F van het Vluchtelingenverdrag moeten uitgesloten worden. Verzoeker valt niet onder deze uitsluitingsclausules, zo stelt hij.

Verzoeker gaat ten overvloede in op zijn asielmotieven en de motieven van de bestreden beslissing. Hij zet vooreerst uiteen dat de problemen tussen zijn familie en de die van zijn oom begonnen in 2007 toen zijn zus weigerde om met zijn neef te huwen en zij daarna naar Canada is gevlucht. Dit is het begin van alle problemen waarna alles is geëscaleerd. Verder stelt verzoeker dat het feit dat zijn ouders en broer nog in Gaza verblijven niet betekent dat zijn leven niet in gevaar is aangezien een groot deel van de familie al gevlucht is uit Gaza, hij een broer heeft in Duitsland en Jordanië en zijn ouders oud zijn en niet meer goed te been en zijn andere broer probeert om Gaza te verlaten maar dit is niet eenvoudig. Verzoeker betoogt vervolgens dat het niet zo vreemd is dat hij 4 jaar nadat hij beschuldigd werd van samenwerking met Israël aangezien Hamas een reden nodig heeft om iemand te arresteren en het irrelevant is dat de reden zich maar 4 jaar later voordeed. Hij stelt verder dat hij er alles aan gedaan heeft om in eigen land te blijven aangezien zijn hele familie zich daar bevindt maar de problemen stapelden zich doorheen de jaren op en in 2018 was de situatie onhoudbaar geworden en zag hij geen andere uitweg dan te vluchten. Wat de vermeende tegenstellingen in zijn verklaringen betreft merkt verzoeker op dat hij tijdens het eerste gehoor op de DVZ amper de tijd en de mogelijkheid kreeg om zijn relaas te doen en bij het nalezen van de antwoorden merkte verzoeker op dat heel wat zaken verkeerd werden genoteerd en heeft hij deze gecorrigeerd. Hij deed dit ook met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Hij merkt op dat hij initieel geen problemen had met Hamas zelf maar met zijn neef die lid was van Hamas en zijn positie misbruikte om persoonlijk wraak te nemen en hij kon verzoeker ook niet zomaar vermoorden of laten vastzetten zonder reden. Verzoeker meent dat verwerende partij bijzonder onredelijk te werk is gegaan en zijn relaas nooit ernstig onderzocht heeft en dat hij voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt.

Verzoeker betoogt verder dat de redenering van verwerende partij dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn noch dat hij in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen, alle verbeelding tart. Verzoeker stelt dat de situatie in de Gazastrook op heden desastreus is en citeert een bericht op de vrt website van 25 mei 2021. Hij meent dat de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zo mensonwaardig is dat de standaard voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM bereikt is en stelt dat dit ook wordt bevestigd in het NANSEN rapport van 2 augustus 2022 (p. 18) waarin gesteld wordt dat het terugsturen van Palestijnen naar Gaza een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verder is de algemene veiligheidssituatie erop achteruitgegaan is het geweld aan het escaleren sinds mei 2021 en leven de Gazanen onder het autoritaire regime van Hamas. Verzoeker voert aan dat volgens Human Rights Watch Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime arresteert en foltert en dat ook personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op de sociale media ook worden vervolgd. Hij wijst er op dat verwerende partij zelf toegeeft dat er in augustus opnieuw een hevige escalatie van het geweld plaatsvond en dat er nog steeds regelmatig aanslagen worden gepleegd. Verzoeker meent dan ook dat het terugsturen van verzoeker een flagrante schending vormt van artikel 3 van het EVRM. Bovendien is het heden onmogelijk om Gaza op een veilige manier te bereiken, zo betoogt verzoeker. Hij wijst er op dat een geldig Palestijns paspoort nodig is en dat de vraag zich stelt hoe Palestijnen aan de grens die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van de Conventie van Chicago opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in handen van Hamas. Verzoeker stelt verder dat de reis van de luchthaven naar Caïro veel tijd in beslag neemt en dat er verschillende checkpoints zijn waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt.

Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van Sinai waarbij de Egyptische politie die instaat voor het busvervoer naar Gaza en het leger het doelwit zijn. Tenslotte stelt verzoeker dat recente gebeurtenissen aantonen dat de opening van de grensovergang in Rafah steeds een onzeker gegeven is en verwijst daarvoor naar GISHA, *“Rafah crossing still closed to exit from Gaza”*, 16 januari 2019 (internetlink) en BBC, *“Palestinian Authority removes staff from Gaza-Egypt crossing”*, 7 January 2019 (internetlink).

Verzoeker meent dat een dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken op kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en dat ook de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiaire de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing, het bewijs pro deo rechtsbijstand en de Nansen Note 2 augustus 2022 toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting van 19 januari 2023 een aanvullende nota neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) Document MoneyGram inzake geldstortingen aan de vader van verzoeker en (2) 4 foto's inzake de vernieling van de familiewoning.

3.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 13 juni 2023 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 13 februari 2023.

4. Schriftelijk verslag en replieknota

Op vraag van de Raad ter terechtzitting van 19 januari 2023 legt verwerende partij een schriftelijk verslag van 27 januari 2023 neer over de door verzoeker bijgebrachte nieuwe elementen.

Verzoeker legt een replieknota neer op 8 februari 2023 binnen de door de wet voorziene termijn na verzending van het schriftelijk verslag.

5. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong

en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Inzake verzoekers registratie bij UNRWA

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

Verzoeker stelt in het kader van het huidig beroep dat hij op basis van zijn UNRWA registratiekaart onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt en van rechtswege moet erkend worden als vluchteling.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet op verzoeker van toepassing is, omdat hij niet onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt omdat hij geen *“Palestina vluchteling”* is van 1948, hij niet in die hoedanigheid geregistreerd staat bij UNRWA en hij evenmin een *“ontheelde Palestijn”* van 1967 is en hij noch als non-refugee child, of (nakomeling van een) ontheemde Palestijn van 1967 beroep kan doen op de bijstand van UNRWA. De commissaris-generaal stelt dat verzoeker weliswaar beroep kan doen op de bijstand van UNRWA, maar dit omdat hij bij UNRWA geregistreerd staat als non-refugee husband en niet omdat hij onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt.

Uit de in de bestreden beslissing geciteerde UNHCR *“Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees”* van december 2017, blijkt dat artikel 1, D niet van toepassing is op alle Palestijnen. Uit de lezing van deze richtlijnen, blijkt dat onder Palestijnse vluchtelingen volgende 3 categorieën worden bedoeld (p. 5-6): (i) De zogenaamde ‘Palestina vluchtelingen’ in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en daarop volgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict in 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in

de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd 'registered refugees'); (ii) De zogenaamde 'Palestijnse ontheemden' in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 en de daarop volgende VN-resoluties, met name die Palestijnen die ontheemd zijn uit Palestijns gebied dat sinds 1967 wordt bezet door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren; (iii) De nakomelingen van de Palestina vluchtelingen 1948 en de Palestijnse ontheemden 1967.

Volgens de UNWRA "*Consolidated Eligibility and Registration Instructions*" (hierna: CERI) van 1 januari 2009 blijkt dat 'Palestina vluchtelingen', zoals hierboven gedefinieerd, een UNRWA-kaart krijgen als bewijs van hun registratie en bijstand door UNRWA (CERI, hoofdstuk III.A.1.). De 'Palestijnse ontheemden' van 1967 worden niet door UNRWA geregistreerd en krijgen geen UNRWA-kaart maar kunnen wel UNRWA bijstand ontvangen en gebruik maken van de diensten van het agentschap (CERI, hoofdstuk III.B.). Hoewel zij geen UNRWA-kaart krijgen en niet geregistreerd worden door UNRWA, vallen zij wel onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Ook door het Hof van Justitie werd gesteld dat het niet kunnen voorleggen van een UNRWA-registratiekaart (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1, UNRWA kaart) niet betekent dat de verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D valt, nu daadwerkelijke hulp van UNRWA zelfs zonder registratie kan worden geboden. Het Hof stelt in dit arrest ook uitdrukkelijk dat "*het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren*" (HvJ, *Bolbol*, punt 52). Met betrekking tot de categorie van MNR Family Members, waartoe verzoeker als non-refugee husband behoort, stelt CERI dat deze personen behoren tot de categorie van personen die niet voldoen aan de definitie van Palestina Vluchtelingen maar in aanmerking komen om zich te laten registreren om diensten van UNRWA te ontvangen ("*These are husbands and descendants of women who are Registered Refugees and are (or were) married to husbands who are not registered refugees. The husbands and descendants, including legally adopted children, of these women are eligible to register to receive UNRWA services*").

Verzoeker heeft in het kader van zijn beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 16 september 2021 een UNRWA Family Registration Card en een kopie van een UNRWA Family record neergelegd. Uit de registratiekaart blijkt dat verzoeker gehuwd is met een Palestina Vluchteling van 1948 maar zelf in de categorie non-refugee husband, categorie 03 (COI Focus, "*Territoire Palestinien: L'Assistance de l'UNRWA*" van 28 maart 2022), valt. Ook in de Family Record wordt verzoeker vermeld als non-refugee husband.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker niet behoort tot één van de drie voornoemde categorieën Palestijnse vluchtelingen nu hij noch een 'Palestina vluchteling' van 1948, noch een Palestina ontheemde van 1967, noch een nakomeling van een 'Palestina vluchteling' van 1948, noch een nakomeling van een Palestina ontheemde van 1967 is.

Het loutere gegeven dat verzoekers echtgenote als nakomeling van een Palestina Vluchteling werd geregistreerd en hij zelf als non-refugee husband beroep kan doen op bijstand van de UNRWA, brengt hem niet onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, nu hij niet tot één van de drie voormelde categorieën Palestijnse vluchtelingen behoort.

De Raad wijst er op dat UNRWA in beginsel is opgericht voor de bescherming en de bijstand in de Gazastrook, de Westelijke Jordanoever, Jordanië, Libanon en Syrië, van Palestijnen in hun "*hoedanigheid van 'vluchtelingen uit Palestina'*" (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, § 84). Het loutere feit de echtgenoot te zijn van een Palestijnse vluchteling en in die hoedanigheid op diens UNRWA "*Family Record*" en "*UNRWA Family Registration Card*" vermeld te worden, volstaat niet om onder het personele toepassingsgebied te vallen van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien het vaststaat dat verzoeker niet onder de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt, dient zijn verzoek om internationale bescherming onderzocht te worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals terecht werd geoordeeld door de commissaris-generaal.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

8.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming een origineel paspoort neer uitgereikt door de Palestijnse Autoriteit op 17 januari 2017 en geldig tot 16 januari 2022 en een originele geboorteakte (AD, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 13 en 11). Het wordt niet betwist dat verzoeker van Palestijnse origine is en afkomstig uit Khan Younes en Gaza.

Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op zijn vrees voor vervolging door Hamas die hem in 2018 ervan beschuldigd heeft in 2014 contacten te hebben gehad met Israël en de locatie van een tunnel van Hamas gelegen op een stuk land van verzoeker te hebben doorgegeven. Volgens zijn verklaringen werd verzoeker in november 2017 gedurende drie dagen gevangen genomen naar aanleiding van een klacht die hij wilde indienen tegen een persoon die op zijn stuk grond wilde bouwen, wat hem geweigerd werd omdat iemand anders al klacht had ingediend, waarop verzoeker kwaad werd. In april 2018 werd verzoeker volgens zijn verklaringen zestien dagen opgesloten nadat hij zijn oom die bij hen op bezoek was gekomen had uitgescholden. De Raad wijst voor een uitgebreide samenvatting van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten naar het onderdeel *“feitenrelaas”* van de bestreden beslissing weergegeven in punt 1 van dit arrest.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de verklaringen van beide partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Zo stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij actueel als verrader wordt beschouwd door Hamas omwille van het feit hij in 2014 de locatie van een tunnel aan Hamas zou hebben doorgegeven omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Ten eerste stelt de Raad vast dat het stuk grond waarop een tunnel van Hamas zou zijn gegraven en waarvan verzoeker het bestaan zou hebben onthuld aan Israël, wat de concrete vluchtaanleiding voor verzoeker was, volgens de door hem neergelegde documenten op de naam van verzoekers vader en moeder is geregistreerd. Verder verklaart verzoeker dat zijn boerderij zich naast zijn ouderlijke woning bevond en dat zowel zijn boerderij als het huis werden verwoest nadat de tunnel was ontdekt. Waar verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud en tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar dit stuk grond verwijst als zijn eigendom, blijkt uit het door hem neergelegde document evenwel dat het stuk grond waar de tunnel zou zijn gegraven eigendom is van zijn ouders. ZO Uit zijn verklaringen blijkt verder dat zijn ouders en zijn broer H. nog steeds in hetzelfde huis wonen (notities PO, p. 5, 9) en verzoeker maakt verder geen gewag van enige problemen die zijn broer of zijn ouders zouden hebben gekend omwille van het feit dat de locatie van de tunnel zou zijn bekengemaakt aan Israël in 2014. Indien verzoeker daadwerkelijk ervan zou zijn beschuldigd werd in 2014 de locatie van de tunnel die zich op de grond bevond die formeel eigendom is van zijn ouders, te hebben doorgegeven aan Israël is het weinig aannemelijk dat zijn ouders, die eigenaar zijn van het stuk grond, op geen enkele wijze sinds 2014 zouden zijn aangesproken of lastiggevallen door Hamas over deze kwestie. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gemotiveerd: *“Volgens uw verklaringen vreest u vermoord te worden door Hamas omdat men u ervan beschuldigde een verrader te zijn (CGVS p.14). U bezat een stuk grond waarop Hamas een tunnel gegraven had die naar Israël leidde, zo zegt u. Tijdens de oorlog van 2014 werd deze tunnel vernietigd en u werd ervan beschuldigd het bestaan van de tunnel te hebben vrijgegeven (CGVS p.15). U verklaarde dat u omwille van dit probleem gevisieerd werd, omdat het stuk land uw eigendom was (CGVS p.15). Ook tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u dat uw neven u gedwongen hebben hen toe te laten op “mijn boerderij” om van daaruit Israël aan te vallen, en dat daarom “mijn grond” gebombardeerd werd (zie Vragenlijst CGVS dd. 19 juli 2019). Wanneer u echter gevraagd wordt of er zich tussen de door u voorgelegde documenten stukken bevinden die aantonen dat het stuk grond uw eigendom is, stelde u dat het stuk grond op naam van uw moeder en uw vader geregistreerd stond, omdat u “nog andere broers en zussen had”, maar dat uw vader dit stuk grond echter als een vorm van hulp aan u zou gegeven hebben (CGVS p.20). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw boerderij zich naast uw ouderlijke woning bevond, en dat bij de ontdekking van de tunnel zowel uw boerderij als het huis verwoest werden (CGVS, p. 3). In het licht van het voorgaande is het dan ook merkwaardig dat Hamas enkel u zou betichten van samen te werken met Israël, maar uw broer H. en uw ouders ongemoeid zou laten. Uw broer woont immers nog steeds bij uw ouders in Gaza (CGVS p.9). Hij is van plan om in Gaza blijven om de zorg over de ouders op zich te nemen, zo lichtte u toe.*

Dat Hamas enkel u zou viseren, omdat de tunnel op "uw" grond lag, dit terwijl deze tunnel gegraven werd vlakbij uw ouderlijke woning, en dit op een stuk grond dat formeel eigendom is van uw ouders, houdt dan ook weinig steek." De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven in de bestreden beslissing niet weet te weerleggen. Waar hij er op wijst dat de problemen tussen zijn familie en die van zijn oom zijn begonnen in 2007 en hierna alles is geëscaleerd en opmerkt dat het feit dat zijn ouders en broer nog steeds in Gaza verblijven niet betekent dat hun leven niet in gevaar zou zijn en het niet ernstig is te stellen dat verzoekers leven niet in gevaar zou zijn omdat zij er nog steeds verblijven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij zich beperkt tot het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen zonder op concrete wijze in te gaan op de pertinente vaststelling dat het weinig steek houdt dat Hamas enkel verzoeker zou viseren omdat de tunnel op zijn grond lag terwijl de tunnel werd gegraven vlakbij de zijn ouderlijke woning op een stuk grond dat formeel eigendom is van zijn ouders. Verzoekers verwijzingen naar het feit dat andere familieleden naar het buitenland zijn gevlucht en dat zijn ouders oud zijn en niet meer goed te been doen evenmin afbreuk aan hetgeen hiervoor werd vastgesteld, met name dat de tunnel die er de oorzaak van zou zijn dat verzoeker beschuldigd werd van verraad zich op een stuk grond bevindt dat eigendom is van zijn ouders en dat het dus weinig steek houdt dat enkel verzoeker zou zijn geviseerd door Hamas. Verzoeker maakt op geen enkele wijze duidelijk waarom specifiek hij zou worden in verband gebracht met het doorgeven van de locatie van de tunnel aan Israël en niet zijn ouders die eigenaar zijn van het stuk grond waarop de tunnel zich bevond.

Verder stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat Hamas hem pas in 2018 ervan zou beschuldigen in 2014 de locatie van de tunnel te hebben doorgegeven aan Israël. Er ligt geen enkele plausibele verklaring voor waarom Hamas vier jaar zou wachten om hem te beschuldigen van verraad en dit dan pas te gebruiken als voorwendsel om verzoeker op te sluiten, zoals hij beweert. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *"U verklaarde voorts dat uw neef Y. een hoge functie bij Hamas bekleedde. Hij is een leidinggevende over duizend man en zijn woord is wet, zo licht u toe (CGVS p.16). Hij zou de verantwoordelijkheid over de tunnel gehad hebben. Hij zou u ervan beschuldigd hebben verantwoordelijk te zijn voor de vernietiging van de tunnel. Hij zou u echter nooit rechtstreeks beschuldigd hebben omdat hij niet over concrete bewijzen beschikte. Indien dat wel het geval was geweest zou hij u direct vermoord hebben (CGVS, p. 16). Bovendien is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u aanhaalt dat de tunnel in kwestie tijdens de oorlog van 2014 vernietigd werd, doch dat Hamas u hier pas in april 2018, en dus pas vier jaar later, verantwoordelijk voor stelde (CGVS p.15). Klaarblijkelijk werd u voordien nooit rechtstreeks beschuldigd. Bij gebrek aan bewijzen probeerde men daarom uw reputatie te schaden zodanig dat u het moeilijk kreeg een geschikte bruid te vinden of een appartement te huren (CGVS p. 14-17). Er werd gewacht tot u een cruciale fout maakte op basis waarvan men u kon arresteren, zo stelt u. Dit gebeurde pas nadat u in april 2018 K. A. A. naar aanleiding van het ontslag van uw vader de huid vol schold (CGVS p.15). U werd aldus pas vier jaar nadat men u ervan verdacht banden te hebben met Israël en verantwoordelijk te zijn voor de vernietiging van de tunnel gearresteerd. Mocht Hamas u er daadwerkelijk van verdenken samen te werken met Israël, en van oordeel zijn dat uw samenwerking tot gevolg heeft gehad dat één van hun tunnels vernietigd werd, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat Hamas, gezien hun reputatie, hun omvang, netwerk en werkwijze, u veel eerder in het vizier zou hebben gehad. Het is allerm minst aannemelijk dat Hamas u, van wie zij denken dat hij spioneert voor Israël, vier jaar lang ongemoeid zou hebben gelaten. Dit klemt des te meer daar u zelf stelde dat Hamas in tijden van oorlog mensen die als verraders bestempeld worden uitschakelt zonder dat ze ergens schuld aan hebben. Dit zou ook bij u gebeuren, zo zegt u (CGVS p.15). Ook al werd u als verrader bestempeld en waren er nog zware conflicten nadat de tunnel vernield werd, werd u op dergelijke momenten enkel gevraagd binnen te blijven (CGVS p.16). Uw relaas mist in dit opzicht dan ook alle geloofwaardigheid. U wordt van verraad verdacht sinds 2014, zo haalt u aan. Er werd evenwel nauwelijks opvolging gegeven aan deze verdenking en hoewel er toch nog conflicten waren, bleef u gespaard. Het is bovendien allerm minst aannemelijk dat Hamas, die toch niet opgezet is met verraders, een voorwendsel nodig heeft om u te ondervragen en u het verraad in de schoenen te schuiven. U stelde dat dit cultureel gebonden was en dat Hamas er geen directe uitspraak over wilde doen. Het probleem had immers met uw nonkel te maken en die wilde dat het hele land u als een verrader zag (CGVS p.15). Deze verklaring is uiteraard geheel ontoereikend. Het is evenmin aannemelijk dat Hamas vier jaar lang op zoek zou gaan naar een drogreden om u te arresteren, om u dan vervolgens weer vrij te laten.*

U verklaarde immers dat u na uw arrestatie werd overgebracht naar een afdeling die zich bezighoudt met verraders en spionnen (CGVS p.18). Deze dienst verhoorde u, doorzocht uw spullen en gsm, maar kon niets vinden op basis waarvan ze u nog langer konden vasthouden en u werd daarom gewoonweg weer vrijgelaten (CGVS p.19). Gelet op de reputatie van Hamas kan er in alle redelijkheid niet worden ingezien dat deze groepering, die u verdacht van dermate ernstige feiten, niet in staat zou zijn om een drogreden te verzinnen om u in detentie te houden. U kan het CGVS er dan ook niet van overtuigen dat u als verrader te boek staat bij Hamas."

Door louter te stellen dat Hamas een reden nodig had om verzoeker te arresteren, dat het irrelevant is dat de reden zich maar vier jaar later voordeed, en dat verzoeker er alles aan gedaan heeft om in zijn eigen land te blijven maar dat de problemen zich doorheen de jaren opstapelden en er in 2018 geen andere mogelijkheid meer was dan te vluchten, weerlegt verzoeker geenszins bovenstaande motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Met dergelijk algemeen betoog, dat in essentie bestaat uit een herhaling van zijn eerdere verklaringen, maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat Hamas vier jaar zou wachten op een excuus om verzoeker aan te houden. Gelet op de reputatie en de macht van Hamas kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat Hamas geen vier jaar zou wachten om actie tegen verzoeker te ondernemen indien zij hem er daadwerkelijk als een verrader beschouwden. Verzoekers betoog in het verzoekschrift bevat geen enkel concreet element dat er anders over doet denken. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij actueel als een verrader wordt beschouwd door Hamas.

Verder stelt de Raad ook vast dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde over de duur en de reden van zijn detentie in 2017 en dat zijn verklaring waarom hij geen klacht kon neerleggen met betrekking tot de ruzie met zijn oom, weinig aannemelijk is. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Wat verder betreft uw detentie in 2017 kan er aangestipt worden dat uw verklaringen hierover allerm minst eenduidig zijn. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op de DVZ dat de arrestatie in 2017 drie dagen duurde en dat deze te maken had met het huwelijk van uw zus (vragenlijst CGVS). U corrigeerde dit in uw mail aan het CGVS van 11 september 2019: u zei deze keer dat u ervan beschuldigd werd grond te hebben gestolen. U ging naar de politie en werd beschuldigd van extremisme gelinkt aan de posts op uw facebook-pagina. U werd gedurende 22 dagen in hechtenis gehouden. Nadat uw vader geld betaalde, werd u vrijgelaten. Op 14 juli 2020 corrigeerde u echter nogmaals uw verklaringen. U merkte dit keer op dat uw eerste arrestatie te maken had met een stuk grond dat door uw oom en zijn zonen ingenomen werd. Zij zouden van op uw grond raketten afgevuurd hebben richting Israël, met als gevolg dat uw grond gebombardeerd werd. U wilde hierover klacht neerleggen bij de politie. U schold de politie uit en u mocht niet meer naar de moskee en uw facebookaccount werd afgesloten. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 28 juli 2020 verklaarde u dan weer dat uw oom een vergunning had gekregen bij de burgemeester om op het stuk grond te mogen bouwen. Op geen enkel ogenblik maakt u melding van het feit dat uw oom en uw neven vanop uw grond raketten zouden afgevuurd hebben. U wilde klacht indienen, maar klaarblijkelijk had er al iemand klacht ingediend. U maakte zich kwaad tegen de politieagent en werd omwille hiervan opgesloten. U moest uw facebook verwijderen, u mocht niet meer naar de moskee en u mocht geen contact meer hebben met hen. Bovendien zou u gestraft worden voor vroegere zaken, meer bepaald de zaak van de tunnel. U werd na drie dagen weer vrijgelaten, dit nadat u uw borg betaald had (CGVS p.4 en p. 17). Kort nadien verklaarde u evenwel dat u pas na 22 dagen het geld voor uw borg had kunnen verzamelen en vrijgelaten werd (CGVS p. 18). Dat u doorheen uw verklaringen telkens een andere reden opgeeft voor uw detentie in 2017, alsook allerm minst eenduidige verklaringen aflegt over de duur van uw detentie, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering in 2017 gearresteerd te zijn geweest. Hoe dan ook, de door u aangehaalde feiten dateren van november 2017 en u heeft pas in juni 2018 het land verlaten. Wat betreft uw verklaringen aangaande deze detentie kan er bovendien nog het volgende opgemerkt worden. Aangezien er een ruzie was tussen u en de nonkel, wilde u klacht gaan neerleggen. De moeder van uw neef was u voor en beschuldigde u ervan haar beledigd te hebben. Omdat er reeds iemand klacht had neergelegd, kon u dit niet meer doen, zo zegt u (CGVS p.4). U kon dan ook geen documenten neerleggen om dit gegeven mee te staven. Het is evenwel weinig aannemelijk dat u geen klacht kon neerleggen omdat iemand anders al een klacht heeft neergelegd dewelke te maken heeft met een ander feit.”* De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn. Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen. Door enkel te wijzen op het gegeven dat zij de verkeerd genoteerde antwoorden van verzoeker bij de DVZ en het CGVS heeft gecorrigeerd en aan het CGVS heeft overgemaakt, doet hij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoeker zijn verklaringen over de duur en reden van zijn detentie in zijn opeenvolgende verklaringen, met inbegrip van de correcties aangaande de vragenlijst CGVS en de notities van het persoonlijk onderhoud telkens wijzigt, wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Evenmin weerlegt verzoeker op enige wijze de pertinente vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker geen klacht kon neerleggen met betrekking tot de ruzie met zijn oom.

Verzoeker voert evenmin enig verweer tegen de motieven inzake zijn uiteenlopende verklaringen over de reden waarom zijn broer A. Gaza verliet en inzake het vertrek van zijn broer H. naar Jordanië in 2019 en zijn verklaringen dat zijn broer I. en zijn vader manieren zoeken om het land te verlaten en het incident in 2015 waarbij verzoeker werd aangevallen toen hij les gaf op de universiteit. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goed gronden als volgt gemotiveerd: *“Voorts zijn ook uw verklaringen over andere aspecten van uw asielrelaas, zoals opgetekend door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, de twee mails opgestuurd door uw advocaat en de noties van het persoonlijk onderhoud, niet gelijklopend en*

schetst u verschillende versies van de gebeurtenissen, waardoor de geloofwaardigheid ervan zoek raakt. Zo verklaarde u dat uw broer A. werd aangevallen nadat jullie vader weigerde de hand van zijn dochter aan de neef te geven (vragenlijst CGVS). Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd dit echter niet aangehaald. U stelde dat A. twaalf jaar geleden naar Libië vluchtte omwille van problemen met Hamas. Hij werkte immers voor Fatah in de militaire afdeling (CGVS p.7). In de mail van 11/9/2019 staat er te lezen dat uw broer vertrok omwille van de problemen tussen beide families. Nu kan er opgemerkt worden dat het toch merkwaardig is dat, moest het familieprobleem daadwerkelijk de aanleiding geweest zijn van het vertrek van uw broer, de rest van de familie nog in Gaza achterbleef. Volgens de mail zou H. in juli 2019 naar Jordanië gevlucht zijn en zoekt I. manieren om het land te verlaten, net als uw vader (mail 11/9/2019). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat I. werk heeft gevonden als verpleegkundige in Duitsland. Hij heeft er een contract en hij wacht enkel nog op een visum om te kunnen vertrekken. Dat een dergelijke handelswijze niets te maken heeft met een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève spreekt voor zich. U haalde verder aan dat uw vader besliste dat H. een jaar geleden naar Jordanië diende te vertrekken omdat hij blijkbaar nogal een temperament heeft (CGVS p.9). Voorts blijkt dat uw ouders in Gaza blijven en uw broer H(x). voor hen gaat zorgen (CGVS p.9). Moest heel uw familie sinds 2007 dusdanig geterroriseerd worden door uw oom en zijn kinderen, kan er aangenomen worden dat deze exit geen 14 jaar op zich zou laten wachten. In de mail van 14/7/2020 werd er nog een nieuw element aangehaald. Uw vader zou geduwd zijn door mensen gelinkt aan uw oom, waardoor hij zijn hand brak. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat het uw moeder haar hand was die gebroken was (CGVS p.13). Ook dit roept de nodige vraagtekens op. U haalde tot slot nog een incident aan in 2015 waarbij u aangevallen werd toen u les gaf op de universiteit. U hield er een snijwonde aan over. U zou klacht gaan neerleggen zijn, maar uw nonkels zouden tussen gekomen zijn en de klacht werd geklasseerd (CGVS p.3). Ook in 2016 liep u een verwonding op naar aanleiding van een ruzie. Ook dit keer diende u klacht in. H., de dader, werd opgepakt en na twee dagen weer vrijgelaten. U stelde naar aanleiding van verschillende gebeurtenissen klacht te hebben neergelegd; u kan echter geen enkel van deze documenten neerleggen om uw verklaringen mee te staven (CGVS p.17). Bovendien bleken deze gebeurtenissen niet de rechtstreekse aanleiding van uw vertrek te zijn. U legt wel twee medische rapporten neer aangaande uw verwondingen. Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat een arts enkel vaststellingen kan doen aangaande opgelopen verwondingen, maar dat hij geen uitspraak kan doen over de oorzaak en reden waarom u deze verwondingen opliep." Deze motieven zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker doet geen enkele poging om deze motieven te weerleggen en worden dan ook overgenomen door de Raad.

Ook de door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande analyse om te buigen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht als volgt gemotiveerd: "Ook de rest van uw documenten vermag niet deze appreciatie te wijzigen. Uit de UNRWA registratiekaart afgeleverd op 23 januari 2022 blijkt dat u gehuwd bent met L. A. J. I.. In tegenstelling tot uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waarin u stelde dat u er niet eens in slaagde zich met een meisje te verloven omwille van uw reputatie als verrader, blijkt u nu wel gehuwd te zijn (CGVS p.14). Dit mag zeer sterk verbazen. Niettegenstaande deze registratiekaart geen informatie bevat over de datum waarop u gehuwd zou zijn, ondermijnt het gegeven dat u heden getrouwd zou zijn dan ook verder uw bewering dat u als verrader bestempeld te worden. De documenten in verband met het werk van uw vader tonen aan dat uw vader werkzaam was in het uitbaten van reflets. Op basis van de documenten kan er echter niet afgeleid worden dat uw vader ontslagen werd omwille van het conflict met de oom en de neven. Het attest in verband met de vernieling van het huis dateert van 2014 en attesteert enkel dat uw woning opgenomen werd in een voorlopige inventaris van beschadigde eigendommen ingevolge het conflict van 2014, een gegeven dat op zich niet betwist wordt door het CGVS. Aan de door u neergelegde oproepingsbrieven gericht aan u en I. kan evenmin objectieve bewijswaarde worden toegekend. Vooreerst omdat deze documenten niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. Verder blijkt uit de oproepingsbrief gericht aan I. enkel dat hij wordt opgeroepen omdat hij sommen geld ontving uit het buitenland. U verklaarde dienaangaande dat uw broer geld ontving van uw zus in Canada en dat de autoriteiten hem hadden opgeroepen omdat ze wilden weten van waar het geld afkomstig was en voor wat het diende (CGVS, p. 13). Uit het gegeven dat de autoriteiten uw broer ondervraagd hebben over mogelijks verdachte geldtransacties kan evenwel geen vrees voor vervolging in uw hoofde worden afgeleid. Wat betreft uw eigen oproepingsbrief werd er reeds vastgesteld dat het geenszins geloofwaardig is dat Hamas vier jaar zou wachten alvorens u op te roepen en te arresteren als ze u daadwerkelijk van verraad zouden verdenken. Voorts bevat deze convocatie, in tegenstelling tot de oproepingsbrief gericht aan uw broer I., merkwaardig genoeg geen enkele informatie over de reden waarom u zich diende aan te melden. Wat betreft het dossier van de eigendomsbetwisting kan er aangestipt worden dat dit dateert van 2018.

Uw oom schrijft niet alleen uw vader, maar ook uw ooms en tantes aan om een herverdeling te vragen van een stuk land. Dit document is niet van aard om aan te tonen dat u als verrader te boek staat bij Hamas. De foto van facebook van de schoonzoon van uw nonkel is een foto gedownload van het internet. Nergens uit deze foto kan afgeleid worden dat de betrokken persoon inderdaad de schoonzoon van uw nonkel zou zijn. Zelfs indien dat wel het geval zou zijn, kan u niet aantonen dat deze persoon verantwoordelijk was voor uw arrestatie in 2017, een arrestatie die u overigens geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Uw facebookprints legt u neer om mee aan te tonen dat u ervan beschuldigd wordt een verrader te zijn en dat u uw mening geeft (CGVS p.14). U kan uw concrete problemen op deze manier niet aannemelijk maken. Dit klemmt des te meer nu u verklaarde dat uw broer uw facebookaccount overnam en dat u die recent terug op uw naam had gezet (CGVS p.14), waardoor het dus geenszins aangetoond is dat het account in kwestie daadwerkelijk en van in het begin aan u toebehoorde. Uw geboorteakte en paspoort ondersteunen uw verklaringen in verband met uw identiteit en nationaliteit. U legde nog een kopie neer van een aankondiging van een verkoop van een woning uitgeschreven door uw vader in 2017. Dit document wijzigt evenmin de appreciatie aangaande uw asielmotieven.” De Raad kan slechts andermaal vaststellen dat in het verzoekschrift geen enkel concreet verweer wordt gevoerd met betrekking tot deze motieven en dat deze correct zijn en steun vinden in het administratief dossier zodat deze onverkort overeind blijven.

De door verzoeker door middel van zijn aanvullende nota neergelegde documenten met betrekking tot de financiële steun aan zijn familie in Gaza en de beschadigingen aan zijn woning in Gaza hebben betrekking verzoekers socio-economische situatie en diens persoonlijke omstandigheden in het licht van de veiligheidssituatie in Gaza en worden hierna besproken bij de beoordeling van het verzoek in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

In acht genomen het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie inzake Gaza, besluit de Raad dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt omwille van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Gaza in 2018.

8.3. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de Nansen Note 2022-2, *“Update beschermingsnood Palestijnse verzoekers uit Gaza”* toe. In zoverre verzoeker zich hiermee beroept op een gegronde vrees voor vervolging omwille van de discriminatoire behandeling van de Palestijnse bevolking in Gaza door de Israëlische staat, zoals uiteengezet in dit rapport, wijst de Raad op het volgende.

De auteurs van dit rapport onderzoeken er de draagwijdte van een rapport van Amnesty International van februari 2022 over het bestaan van apartheid in Israël en de bezette Palestijnse gebieden. Volgens Nansen toont Amnesty International aan dat de systematische en geïnstitutionaliseerde discriminatie van de Palestijnse bevolking door Israël op lange termijn leidt tot een beperking van verschillende van hun mensenrechten. Nansen meent dat de discriminerende behandeling van de Palestijnse bevolking in Gaza door de Israëlische staat zo ernstig en zo continu van aard is, dat er sprake is van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève. Daarom pleit Nansen ervoor dat *“verzoekers om internationale bescherming [die niet geregistreerd zijn bij de UNRWA, deze hypothese wordt in het verslag niet behandeld] als vluchteling erkend zouden moeten worden, zodra zij bewijzen dat zij uit Gaza komen”* (Valérie Klein & Femke Vogelaar, *“Nansen Note 2022-2. Update beschermingsnood Palestijnse verzoekers uit Gaza”*, augustus 2022, blz. 1).

Na grondige analyse van dit Nansen Rapport en het rapport van Amnesty International, *“Israel’s Apartheid Against Palestinians – Cruel System of Domination And Crime Against Humanity”* van februari 2022 waarop het is gebaseerd, de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”*, 13 februari 2023 en COI Focus *«Palestine. Territoires palestiniens – Gaza Informations sur les hostilités du printemps”* 2023 van 19 juni 2023 en de door verzoeker door middel van zijn aanvullende nota van 21 juni 2023 bijgebrachte artikelen *“Humanitarian situation in Gaza – Flash Update #5 as of 17:00”*, May 2023; Al Jazeera, *“Day of Mourning: 200.000 Palestinian families lose UN food aid”*, 28 May 2023 en Al Jazeera, *“Israel bombs thus Gaza house, turning antique collection to dust”*, 5 June 2023 geciteerde landeninformatie inzake de situatie in Gaza, stelt de Raad vast dat hieruit niet kan blijken dat in hoofde van elke Palestijnse verzoeker om internationale bescherming afkomstig uit Gaza een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

Vooreerst stelt de Raad vast, samen met beide partijen, dat de omstandigheid dat Amnesty International de behandeling van de Palestijnse bevolking van de Gazastrook door Israël kwalificeert als misdaden van "apartheid" en "vervolging" in de zin van het internationale strafrecht, de verzoeker geenszins ontslaat van de verplichting om aan te tonen dat hij een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft in geval van terugkeer naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Naar analogie met de redenering van het HvJ-EU in de zaak *Diakité*, is de Raad van oordeel dat het onderzoek in het kader van een eventuele toekenning van een internationale beschermingsstatus niet mag worden verward met het onderzoek van de voorwaarden voor de vaststelling van het bestaan, in de zin van het internationale strafrecht, van een misdrijf van "apartheid" of een misdrijf van "vervolging" in de zin van het Statuut van Rome van het Internationaal Strafhof. Wel is het passend om in het kader van het onderzoek van een eventuele toekenning van de vluchtelingenstatus van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, rekening te houden met alle concrete en relevante feitelijke elementen over de situatie in de Gazastrook, die Amnesty International ertoe hebben gebracht het gedrag van Israël ten aanzien van de bevolking van Gaza als een misdaad van apartheid te omschrijven.

Met betrekking tot de definitie van daden van vervolging in artikel 9 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/3 § 2, a) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, heeft het Hof van Justitie onder meer geoordeeld dat *"Richtlijn 2011/95 voorziet niet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiairebeschermingsstatus aan andere derdelanders of staatlozen dan degenen die zijn genoemd in het vorige punt. Bovendien moet volgens vaste rechtspraak elke beslissing over de verlening van de vluchtelingenstatus of de subsidiairebeschermingsstatus worden gebaseerd op een individuele beoordeling (arrest van 25 januari 2018, F, C-473/16, EU:C:2018:36, punt 41 en aldaar aangehaalde rechtspraak), waarmee moet worden bepaald of, rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een dergelijke status (arrest van 5 september 2012, Y en Z, C-71/11 en C-99/11, EU:C:2012:518, punt 68)."* (HvJ-EU, 4 oktober 2018, *Ahmedbekova*, C-652/16, § 48). Verder heeft de Raad van State er ook op gewezen dat volgens rechtspraak van zowel het Hof van Justitie van de Europese Unie als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de loutere mogelijkheid van mishandeling wegens instabiele omstandigheden in een land op zichzelf niet leidt tot een schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, waarmee artikel 48/4, § 2, b), van de wet van 15 december 1980, dat de omzetting van het voornoemde artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU van de Raad van 29 april 2004 vormt, overeenkomt, die beide aangehaald werden in het middel, en dat de persoon die zich beroept op schending van deze bepaling moet aantonen dat zowel de algemene situatie in het land van herkomst als de omstandigheden eigen aan zijn situatie getuigen van het risico op onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst, tenzij hij aantoont dat hij behoort tot een groep die systematisch wordt blootgesteld aan mishandeling; dat het in dit geval aan de betrokkene is om aan te tonen dat er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven in het bestaan van een zulke systematische praktijk en in zijn lidmaatschap van de betrokken groep (RvS 12 november 2013, nr. 225 445). In de richtlijnen van het UNHCR wordt gewezen op de mogelijkheid dat slachtoffers van economische maatregelen, afhankelijk van de omstandigheden vluchteling worden zodra zij het land verlaten indien deze maatregelen het bestaan van een bepaalde bevolkingsgroep verwoesten (bijvoorbeeld het intrekken van handelsrechten, of het heffen van buitensporig hoge belastingen van een specifieke etnische of religieuze groep (Handboek inzake de procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus en richtlijnen inzake internationale bescherming op grond van het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen (heruitgave van februari 2019), par. 44, 53-55 en 62-64). Volgens de EUAA richtsnoeren duidt de formulering van artikel 9, lid 1, a) van de Kwalificatierichtlijn in het algemeen niet op een automatische uitbreiding tot economische, sociale en culturele rechten. Ernstige schendingen van economische en sociale rechten kunnen in het algemeen alleen als vervolging worden aangemerkt als zij aan een actor kunnen worden toegeschreven maar de nationale rechtspraak heeft niettemin bevestigd dat het minstens mogelijk is dat sociaaleconomische schade vervolging kan vormen. Het kan dus zijn dat de vraag of sociale en economische rechten zoals gewaarborgd in het Europees Sociaal Handvest of het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten als "fundamentele" mensenrechten kunnen worden beschouwd, afhangt van de mogelijke ernst van een aantasting van de fundamentele levensomstandigheden van een persoon. Schendingen van in mensenrechtenverdragen vastgelegde economische en sociale rechten kunnen vervolging vormen als gevolg van een opeenstapeling van verschillende maatregelen overeenkomstig artikel 9, lid 1, onder b), op voorwaarde dat de maatregelen voldoende ernstig zijn om het individu op soortgelijke wijze te treffen als vermeld in artikel 9, lid 1, onder a) (EUAA, *"Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) A Judicial Analysis."* van januari 2023, p. 53).

Bijgevolg moet er nagegaan worden of de verzoeker aantoont dat hij persoonlijk redenen heeft om te vrezen voor vervolging indien hij terugkeert naar het land waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats heeft, dan wel of hij deel uitmaakt van een groep waarvan de leden worden vervolgd omwille van het feit dat zij tot die groep behoren. De bedoelde vervolgingen moeten ofwel voldoende ernstig zijn, door hun aard of hun repetitief karakter, om een ernstige schending van de fundamentele mensenrechten te vormen, dan wel bestaan uit een opeenstapeling van verschillende maatregelen die voldoende ernstig is om een persoon op gelijkaardige wijze te treffen. Het invoeren van een humanitaire en socio-economische situatie als basis voor de vrees voor vervolging zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden, gekenmerkt door een hoge mate van ernst, leiden tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

De Raad is van oordeel dat, in navolging van de Nansen Note en van het schriftelijk verslag van verwerende partij van 27 januari 2023, de relevante vraag in deze zaak is of de gevolgen van de houding en het optreden van Israël ten aanzien van de Palestijnen in de Gazastrook, ongeacht de kwalificatie die diverse internationale verenigingen of organisaties daaraan geven, neerkomen op vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt allereerst dat hij de rampzalige gevolgen van de Israëlische blokkade voor de bevolking van de Gazastrook niet betwist.

Op basis van de informatie waarover hij destijds beschikte, heeft de Raad in november 2019 in verenigde kamers verschillende arresten uitgesproken waarin geoordeeld werd dat:

“De Raad benadrukt vooreerst dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.” (RvV [VK], 18 november 2019, nr. 228 889).

Ook heeft de Raad geoordeeld: *“Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is”* (RvV 21 april 2020, nr. 235 432; zie ook RvV[VK]19 november 2019, nr. 228 949).

De Raad is bijgevolg van oordeel dat het hem toekomt om te oordelen of de nieuwe informatie die partijen hebben bijgebracht na de arresten uitgesproken in verenigde kamers van november 2019, kan aantonen dat thans alle in de Gazastrook verblijvende Palestijnen als gevolg van hun behandeling door Israël het voorwerp uitmaken van groepsvervolging.

8.4. Wat de feitelijke informatie over de humanitaire en veiligheidssituatie (die onmiskenbaar van invloed is op de humanitaire situatie en derhalve in samenhang daarmee wordt geanalyseerd) in de Gazastrook betreft, hecht de Raad belang aan het rapport van Amnesty International van februari 2022, op basis waarvan de "Nansen Note" van augustus 2022 werd opgesteld.

In navolging van de verwerende partij acht hij het echter passend erop te wijzen dat Amnesty International zelf erkent dat *"This system, which operates with varying levels of intensity and repression based on Palestinians' status in the separate enclaves where Palestinians live today"* (Vrije vertaling: Dit systeem werkt met verschillende niveaus van intensiteit en repressie op basis van de status van Palestijnen in de afzonderlijke enclaves waar Palestijnen tegenwoordig wonen), met als gevolg dat het toekomt om de huidige analyse te beperken tot de feitelijke overwegingen betreffende de situatie in de Gazastrook en die in verschillende opzichten (waaronder politieke, geografische en demografische) verschilt van de rest van de in het verslag genoemde bezette Palestijnse gebieden.

Hoewel de Raad niet alle bevindingen van het daaropvolgende verslag van Amnesty International over de situatie in de Gazastrook kan opsommen, moeten een aantal elementen worden benadrukt omdat deze elementen een zekere mate van duidelijkheid verschaffen over de precieze situatie. Zo wordt in het rapport van Amnesty International van februari 2022 onder meer uiteengezet dat:

"Decades of deliberately unequal treatment of Palestinians in all areas under the control of Israel has left Palestinians marginalized and subject to widespread and systematic socio-economic disadvantage as they are barred from equitable access to natural and financial resources, livelihood opportunities, healthcare and education.

[...]

Israel also controls all movement of people into and out of the Gaza Strip to the rest of the OPT and Israel through the Erez Crossing, the passenger crossing from Gaza to Israel. (The Egyptian authorities also maintain tight Egyptian restrictions on the Rafah crossing between Gaza and Egypt.) [...] For Palestinians in Gaza, travel abroad is nearly impossible under Israel's illegal blockade and tight Egyptian restrictions maintained on the Rafah crossing. Gazans must obtain official permits to exit Gaza through the Erez crossing

[...]

Israel imposed a "dual use" policy in 2007 that restricts the entry of any goods it deems to potentially have military, as well as civilian, use, including chemicals and technology. The list of 117 liable items is vague, including categories such as "communications equipment, communication support equipment, or equipment with communication functions" that can include items that are found in everyday use, such as home appliances and medical equipment. This policy only applies to Palestinian importers in the West Bank and Gaza Strip, not to their Israeli counterparts or even to Israeli settlers in the OPT. It has had a devastating impact on the economy in general, especially on the agriculture, information and communications technology (ICT) and manufacturing sectors, and has had catastrophic effects in the Gaza Strip in particular

[...]

The blockade and Israel's repeated military offensives have had a heavy toll on Gaza's essential infrastructure and further debilitated its health system and economy, leaving the area in a state of perpetual humanitarian crisis. Indeed, Israel's collective punishment of Gaza's civilian population, the majority of whom are children, has created conditions inimical to human life due to shortages of housing, potable water and electricity, and lack of access to essential medicines and medical care, food, educational equipment and building materials.

According to UNCTAD, between 2007 and 2018, due to the Israeli blockade, Gaza's share of the Palestinian economy decreased from 31% to 18%. As a result, more than 1 million people were pushed below the poverty line, with the rate of poverty increasing from 40% in 2007 to 56% in 2017. This entrenched the dependence of more than 80% of the population on international assistance.

The collapse of Gaza's economy caused by the blockade has been exacerbated by four Israeli military offensives in the past 13 years, which have caused huge destruction to civilian property and essential infrastructure including electricity, water and sewerage and sanitation plants in addition to killing at least

2,700 Palestinian civilians as well as injuring and displacing tens of thousands of others. During this period Palestinian armed groups have fired thousands of indiscriminate rockets towards cities and towns in Israel killing or injuring dozens of civilians.

[...]

In addition, Israel ensures that over 35% of agricultural land in Gaza and 85% of the fishing area along the Gaza coast are off-limits to Palestinians, enforced by the “buffer zone” and access-restricted maritime area. An estimated 178,000 people, including 113,000 farmers, can no longer access the farmland in the “buffer zone”. Since 2014, the Israeli military has aerial-sprayed herbicides over Palestinian crops along the fence between Gaza and Israel, resulting in the loss of livelihoods for Gazan farmers, with far-reaching health implications. Although Israel claims that the spraying is intended to “enable optimal and continuous security operations”, it has not provided any evidence to support this claim.

Ever since the discovery of oil and gas off Gaza’s coast, Israel has repeatedly changed the demarcation of Gaza’s maritime coast, sometimes reducing it to just 3 nautical miles. The lack of access to sufficient fishing waters affects an estimated 65,000 Gazans, and has impoverished nearly 90% of fishermen. Additionally, the Israeli navy uses lethal force against Gazan fishermen working off the coast, and sinks and seizes their boats.

[...]

According to the UN, 90% of households in Gaza, which are already impoverished, have to buy water from desalination or purification plants, costing between 10 and 30 times more than piped water.

[...]

In the West Bank and Gaza Strip, Israel’s half-a-century-long military occupation does not just impact Palestinians’ standard of health but also their ability to access the necessary care and treatment, in particular specialized treatment for serious medical conditions available in many cases only in East Jerusalem, Israel or abroad. Those referred for medical treatment in East Jerusalem or Israel must apply for an Israeli military permit on humanitarian grounds. Such permits are difficult to obtain and often issued with a delay or denied. The permit regime has a particularly devastating impact on the health of Palestinians in Gaza where the blockade, coupled with a chronic energy crisis, has undermined the availability and quality of health services and left the system close to collapse.

[...]

Meanwhile, armed hostilities broke out on 10 May as Palestinian armed groups fired indiscriminate rockets into Israel from Gaza. Israel responded with a ruthless 11-day military offensive against the territory, targeting residential homes without effective advance warning, damaging essential infrastructure, displacing tens of thousands of people and killing and injuring hundreds of others. It thereby exacerbated the chronic humanitarian crisis caused primarily by Israel’s long-standing unlawful blockade.” (Amnesty International, “Israel’s apartheid against Palestinians. Cruel system of domination and crime against humanity.”, pp. 11, 20, 26-29).

Dergelijke informatie schetst ongetwijfeld een beeld van een algemene humanitaire situatie die vele Gazanen in de Gazastrook in een zeer precaire situatie brengt. De maatregelen genomen ter bestrijding van de uitbraak van COVID-19 heeft de economische situatie van de inwoners van de Gazastrook verder verslechterd en daardoor de omvang van de humanitaire crisis die er heerst vergroot, evenals de geweldsescalaties in mei 2021 en augustus 2022, waarbij opnieuw kritieke infrastructuur werd vernietigd. Veel mensen in de Gazastrook zijn daarom afhankelijk van internationale hulp of steun van de Palestijnse Autoriteit.

De Raad is het echter met verwerende partij eens dat deze informatie niet los kan worden gezien van - en aldus moet worden gelezen in samenhang met - andere informatiebronnen waaruit blijkt dat deze algemene humanitaire situatie niet alle Palestijnen in de Gazastrook op gelijke wijze treft.

In dit verband verwijst Raad enerzijds naar het document van de documentatiedienst van verwerende partij van 30 november 2021 getiteld “COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieurs dus 30 novembre 2021”, waaruit blijkt dat “les moyens financiers dont dispose une famille

gazaouie déterminent en grande partie la capacité de celle-ci à faire face aux conséquences du blocus israélien et du conflit politique entre l'Autorité palestinienne et Hamas, et notamment à la pénurie de carburant et d'électricité qui en résulte".

(Vrije vertaling: de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt, bepalen grotendeels haar vermogen om de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politieke conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas het hoofd te bieden, en met name het tekort aan brandstof en elektriciteit dat daaruit voortvloeit.)

De Raad hecht ook belang, met name gezien de recente aard van de daarin vervatte informatie, aan het verslag van United Kingdom Visas and Immigration, bijgewerkt tot 26 juli 2022 en getiteld "*Guidance. Country policy and information note: the humanitarian situation in Gaza, July 2022*", en het verslag van het Bureau van de Verenigde Naties voor de coördinatie van humanitaire aangelegenheden (hierna 'OCHA') getiteld "*oPT Multi-Sectoral Needs Assessment - Key Sectoral Findings - Gaza*" van juli 2022, dat in het bovengenoemde verslag van het United Kingdom Visas and Immigration wordt aangehaald. Deze verslagen, die als doel hebben de concrete gevolgen te analyseren van de door Israël genomen maatregelen, zoals aangeklaagd in het rapport van Amnesty International, voor de bevolking van de Gazastrook, bevatten genuanceerde cijfergegevens (betreffende verschillende specifieke kwesties zoals voedselzekerheid, toegang tot drinkwater, huisvesting, financiële middelen, bewegingsvrijheid, toegang tot onderwijs) die weliswaar leiden tot de vaststelling dat er sinds 2018 op verschillende gebieden een verslechtering is opgetreden (als gevolg van de eerder genoemde factoren, van de controlemaatregelen in het kader van de COVID-19 epidemie en de recente escalaties van het geweld), maar ook getuigen van het feit dat de kritieke humanitaire situatie niet alle Gazaanse burgers op dezelfde manier treft.

De drie artikels die verzoeker bij zijn aanvullende nota van 21 juni 2023 heeft gevoegd en die eveneens betrekking hebben op de humanitaire en veiligheidssituatie in de Gazastrook, laten niet toe om voorgaande analyse te wijzigen. Uit deze informatie, die betrekking heeft op de meest recente escalatie van het geweld in de Gazastrook naar aanleiding van de militaire operatie van het Israëlische leger tussen 8 en 13 mei 2023, blijkt dat deze escalatie een humanitaire impact heeft gehad op onderwijs, levensvoorzieningen, toegang tot huisvesting, water en sanitaire voorzieningen en gezondheidszorg en dat 2.943 huizen schade hebben geleden, waaronder 103 volledig vernield werden en 140 ernstig beschadigd, dat het Wereldvoedselprogramma waarschuwde dat de operaties in de Westelijke Jordaanoever en Gaza zullen moeten worden opgeschort zonder bijkomende financiering. Hieruit kan evenwel niet blijken dat alle in de Gazastrook verblijvende Palestijnen als gevolg van hun behandeling door Israël het voorwerp uitmaken van groepsvervolging.

8.5. In het licht van alle gegevens waarover hij beschikt, is de Raad derhalve van oordeel dat er thans geen reden is om af te wijken van de conclusies waartoe hij is gekomen in de zaken die in november 2019 door de verenigde kamers werden behandeld. Er wordt niet betwist dat de maatregelen genomen door Israël, waaronder de sinds 2007 ingestelde blokkade, de veelvuldige en plotse uitbarstingen van geweld tussen Hamas en Israël, de politieke impasse tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, en de maatregelen om de uitbraak van COVID-19 onder controle te krijgen, een negatieve invloed hebben op de algemene situatie en de levensstandaarden van de Palestijnen die in de Gazastrook wonen. Hierdoor zijn zij grotendeels afhankelijk van internationale hulp en van giften van de Palestijnse Autoriteit.

De verzoeker toont echter niet aan dat elke persoon van Palestijnse afkomst en die thans in de Gazastrook verblijft ten gevolg van de Israëlische blokkade in omstandigheden leeft die hem niet in staat stellen in zijn basisbehoeften te voorzien of dat de gehele Palestijnse bevolking, enkel op grond van die Palestijnse afkomst, het slachtoffer is van groepsvervolging die zonder onderscheid alle leden ervan treft.

De Raad is, gelet op de veiligheidssituatie in de Gazastrook, in lijn met de arresten uitgesproken in verenigde kamers, van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de herhaalde schendingen van de grondrechten en van het internationaal humanitair recht die binnen en buiten de context van de escalatie van het geweld tussen Israël en Hamas plaatsvinden, thans daden van vervolging in de zin van artikel 1 A, (2) van het Verdrag van Genève vormen die de burgerbevolking van Gaza als geheel treffen.

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat de humanitaire en veiligheidssituatie die momenteel bepalend is voor de levensomstandigheden van de Palestijnse bevolking in de Gazastrook, niet toelaten om, zelfs cumulatief beoordeeld, het bestaan van een groepsvervolging van alle leden van die bevolking aan te tonen.

Het is dus aan de verzoeker om aan te tonen dat hij een individuele vrees heeft voor vervolging door Israël in geval van terugkeer naar het land waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats heeft en dit omwille van de discriminerende maatregelen die in het rapport van Amnesty International van februari 2022 worden aangeklaagd.

Op dit punt verstrekt verzoeker in zijn verzoekschrift en replieknota echter geen enkel concreet element, vanuit het oogpunt van een eventuele erkenning van de vluchtelingenstatus, waarmee zou kunnen worden aangetoond dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook door Israël persoonlijk zou worden vervolgd op grond van één van de criteria van het Verdrag van Genève. In dit verband merkt verwerende partij terecht op in haar schriftelijk verslag dat het loutere gegeven dat verzoeker geld opstuurt naar zijn familie in de Gazastrook er op zich niet op duidt dat verzoekers gezin in een precaire situatie zal terechtkomen indien aan deze financiële steun een einde zou komen, temeer aangezien verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer, met zijn diploma van landbouwingenieur geen werk zou kunnen vinden noch in staat zou zijn om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Verzoekers algemene betoog in zijn replieknota dat 80% van de Palestijnen in de Gazastrook heden onder de armoedegrens leeft doet hieraan geen afbreuk nu hij zich eens te meer beperkt tot het verwijzen naar algemene landeninformatie zonder dit op zijn individuele omstandigheden te betrekken en hiermee evenmin aantoonst dat hij gelet op zijn opleidingsniveau niet in staat zou zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien. Waar verzoeker nog aanvoert in zijn replieknota dat het niet te begrijpen valt dat verwerende partij geen rekening houdt met de rapporten van het UNHCR, Amnesty International en HRW om de enkele reden dat het onderzoek van het Internationaal Strafhof nog bezig is, wijst de Raad er op dat hierboven en in het schriftelijk verslag van verwerende partij uitvoerig wordt ingegaan op de feitelijke informatie in de rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch in zoverre zij betrekking hebben op de situatie in Gaza, zodat wel degelijk rekening werd gehouden met deze rapporten. Verder wordt in het schriftelijk verslag enkel gewezen op het gegeven dat de vaststellingen door UNHCR, Amnesty International en Human Rights Watch vooralsnog niet werden onderschreven door het Internationaal Strafhof en het Internationaal Gerechtshof en op het gegeven dat deze rapporten enkel relevant zijn voor wat betreft de feitelijke informatie die zij bevatten maar niet voor de juridische kwalificatie van deze feiten als apartheid, aangezien het Internationaal Strafhof zich hierover nog niet heeft uitgesproken, wat als dusdanig overigens niet betwist wordt door verzoeker.

Bij gebrek aan elementen die toelaten vast te stellen dat de Palestijnse bevolking van de Gazastrook het slachtoffer is van maatregelen van Israël die het bestaan van groepsvervolging uitmaken, of dat de verzoeker persoonlijk door de Israëlische Staat zal worden vervolgd, is de Raad van oordeel dat het optreden van Israël - dat door verschillende internationale organisaties gekwalificeerd wordt als apartheid - ten aanzien van de bevolking van de Gazastrook niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet aantoonst dat hij de Gazastrook, waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had, heeft verlaten of daarbuiten is gebleven, omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van

waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het administratief- en rechtsplegingsdossier blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Gaza.

9.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij de door hem voortgehouden vervolgingsvrees niet aannemelijk heeft gemaakt.

9.4. Wat betreft de socio-economische situatie in Gaza, ontkent de Raad ontkent niet dat de levensomstandigheden in Gaza erbarmelijk kunnen zijn en dat de socio-economische situatie aldaar (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict. De jarenlange blokkade door Israël, ‘Operatie Beschermde Rand’ in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten hebben een enorme impact (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook. Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021, en de geweldsescalaties in mei 2022 en april en mei 2023 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Ook kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan.

De economische schade van het geweld naar aanleiding van de meest recente Israëlische militaire operatie in de Gazastrook in april-mei 2023 wordt door het Palestijnse Ministerie van Economie geschat op ongeveer 10 miljoen dollar per dag van het conflict en de sectoren actief in import en export, arbeiders en de detailhandel hebben verliezen geleden (COI Focus - “*Territoire Palestinien – Gaza. Informations sur les hostilités du printemps 2023*”, 19 juni 2023, p. 13). De opeenvolgende escalaties van geweld in de Gazastrook gaan gepaard met tijdelijke restricties op het uitreiken van arbeidsvergunningen en personen en goederenverkeer tussen Gaza en Israël. Het hernemen van de uitreiking van arbeidsvergunningen na deze periodes heeft telkens een positief effect op de werkloosheidscijfers. Het werkloosheidspercentage dat voor het conflict in mei 2022 52% bedroeg daalde tot 44 % voor de escalatie in van augustus 2022 en de export van goederen naar Israël stegen respectievelijk met 97,3 % en 27, 7 % (COI Focus, “*Territoire Palestinien – Gaza. Situation Sécuritaire*”, 13 februari 2023, p. 14).

Echter, gelet op de meest recente specifieke landeninformatie met betrekking tot de socio-economische omstandigheden in de Gazastrook die de Raad ter beschikking heeft, *in casu* de COI Focus “*Territoires Palestinien – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 30 november 2021, het rapport “*Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10*” van OCHA van september 2021, het rapport United Kingdom Visas and Immigration, “*Guidance. Country policy and information note: the humanitarian situation in Gaza, July 2022*”, en het verslag van het Bureau van de Verenigde Naties voor de coördinatie van humanitaire aangelegenheden (hierna “OCHA”) getiteld “*oPT Multi-Sectoral Needs Assessment - Key Sectoral Findings - Gaza*” van juli 2022 kan niet worden gesteld dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat elke persoon die in de Gazastrook woont aldaar in precare omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken.

De verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de voorgaande informatie en analyse niet correct dan wel niet actueel zouden zijn dan wel tot een andere appreciatie kunnen leiden. Hij beperkt zich immers tot een loutere verwijzing naar een nieuwsbericht op VRTNWS van 25 mei 2021 en de beoordeling in de Nansen Note van augustus 2022 van de socio-economische situatie in Gaza, waarvan hierboven reeds werd vastgesteld dat deze niet tot de conclusie leiden dat elke persoon van Palestijnse afkomst en die thans in de Gazastrook verblijft ten gevolg van de Israëlische blokkade in omstandigheden leeft die hem niet in staat stellen in zijn basisbehoeften te voorzien. Een beoordeling van de individuele situatie dringt zich dan ook op.

De loutere verwijzing naar de algemene verdere verslechtering van de socio-economische en humanitaire situatie in de Gazastrook volstaat dus niet. Bijkomende individuele elementen zijn vereist vooraleer kan worden gesteld dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met name dat hij bij terugkeer naar Gaza omwille van zijn individuele situatie een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert er trouwens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar Gaza zal belanden in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, gezondheidszorg en huisvesting.

Verzoeker blijft in gebreke dit aan te tonen. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat *“Uit uw verklaringen blijkt dat jullie socio-economische situatie niet van die aard was dat u bij terugkeer naar Gaza in een mensonwaardige situatie zou terugkomen. Zo stelde u dat uw vader de eigenaar was van een huis in Abasaan el Jadida. Het huis besloeg 207 vierkante meter verdeeld over twee verdiepingen. Het was opgedeeld in een klein salon, een grote badkamer en een grote keuken op de eerste verdieping en op het tweede verdiep waren er twee appartementen met elke drie kamers, salon, keuken en badkamer. Bovendien hebben al de kinderen de mogelijkheid gehad hogere studies te doen en verdiende uw vader goed met zijn werk aangaande het uitbaten van de refters. Uw familieleden in het buitenland steunen de familie financieel en u slaagde erin 10.000 dollar te verzamelen om uw reis te bekostigen (CGVS p.6, p.9, p.10). U verwees in het verzoekschrift naar het rapport van Nansen van maart 2019 aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Het is echter aan u om individueel aan te tonen dat u omwille van uw persoonlijke socio-economische situatie in mensonwaardige omstandigheden zou terecht komen het louter verwijzen naar een algemeen rapport kan in dat opzicht niet volstaan. Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”* De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker in het verzoekschrift geen enkel verweer voert tegen deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Waar hij door middel van een aanvullende nota een aantal foto's neerlegt van een vernielde woning, kan de Raad enkel vaststellen dat uit deze foto's niet kan blijken waar en wanneer zij zijn genomen noch om welke woning het gaat, zodat hiermee niet wordt aangetoond dat verzoekers familiale woning vernield werd, zoals in de aanvullende nota wordt beweerd. Ook kan uit het loutere omstandigheid dat verzoeker regelmatig geld opstuurt naar zijn familie in Gaza, wat wordt ondersteund door de door hem neergelegde documenten, niet blijken dat verzoeker, die zoals terecht aangehaald in het schriftelijk verslag van verwerende partij een diploma landbouwingenieur bezit, in geval van terugkeer niet in staat zal zijn te voorzien in zijn levensonderhoud.

Uit de verklaringen van de verzoeker over zijn persoonlijke situatie volgt derhalve niet dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Zonder de socio-economische situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat hij over een familiaal- en sociaal netwerk beschikt.

Verzoeker brengt met het loutere verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden aldaar. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische aard bestaan waardoor hij bij terugkeer naar Gaza zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

9.5. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element moet worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoire Palestiniens –Gaza. Retour des Palestiniens”* van 21 oktober 2022, toegevoegd bij aanvullende nota van 9 november 2022, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verkrijgen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaart-nummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. *In casu* beschikt verzoeker over zijn origineel paspoort neer uitgereikt door de Palestijnse Autoriteit op 17 januari 2017 en geldig tot 16 januari 2022 en een originele geboorteakte (AD, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 13 en 11). Er zijn dan ook geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

Voor de doorreis van Palestijnse inwoners van Cairo naar Rafah is geen Egyptisch visum nodig. De doorreis van Cairo naar Gaza vindt plaats via een beveiligd konvooi begeleid door de Egyptische politie. Palestijnse reizigers worden bij aankomst in Cairo naar een specifieke transitruimte op de luchthaven gebracht, waar zij wachten tot hun transfer is geregeld. Het wachten kan enkele dagen duren, afhankelijk van het aantal reizigers en of de grensovergang bij Rafah open is.

Factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijken zijn soms puur praktische factoren die een invloed hebben op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is).

Uit de beschikbare info blijkt echter dat het voor kwetsbare personen, vrouwen en kinderen mogelijk is om zich niet bij het beveiligde konvooi aan te sluiten en zelfstandig naar Gaza te reizen, bijvoorbeeld door een taxi te charteren en op eigen gelegenheid naar Rafah reizen. Palestijnse mannen onder de veertig jaar die hetzelfde willen doen, moeten een Egyptisch visum hebben of op zijn minst speciale toestemming van de Egyptische autoriteiten.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Egypte. Situation sécuritaire dans le nord du Sinai”* van 21 oktober 2022), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als *“Operatie Sinai 2018”*, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2021 en 2022 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders,

leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Verschillende bronnen wijzen op een verzwakking van de Wilayat Sinaï na gezamenlijke aanvallen van de Egyptische veiligheidstroepen en de in 2015 opgerichte Vereniging van Sinaï-stammen in de gebieden Rafah en Sheikh Zuweid in de afgelopen jaren. Er wordt vastgesteld dat het aantal actieve strijders binnen de Wilayat Sinaï is afgenomen, dat operaties op afstand de voorkeur kregen boven rechtstreekse confrontaties met het leger en dat de aanvallen minder frequent en kleinschaliger zijn, met minder slachtoffers tot gevolg.

Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï verschoven naar Bir el-Abed. De recente opname in de Vereniging van Sinaï-stammen van bedoeïenen uit gebieden waar de Wilayat Sinaï zeer actief was, is bepalend geweest voor de ontwikkeling van het conflict. De Wilayat Sinaï lijkt haar meest gewelddadige acties te hebben verplaatst naar het westen van de Noord-Sinaï, in de buurt van het Suezkanaal. In november en december 2021 voerde de Wilayat Sinaï verscheidene aanvallen uit in het gebied Bir El-Abed en het centrum van de provincie. Er werden toen weinig tot geen activiteiten geregistreerd in de meest oostelijke gebieden van Noord-Sinaï, zoals Rafah en Sheikh Zuwayd. Ook in 2022 was het geweld dat in de provincie plaatsvindt hoofdzakelijk geconcentreerd in het oosten van Noord-Sinaï.

De noodtoestand die sinds 2017 van kracht was op het gehele Egyptische grondgebied, werd officieel op 25 oktober 2021 opgeheven. In de praktijk blijft de noodtoestand onder een andere naam van kracht in het noorden van de Sinaï. Op 2 oktober 2021 heeft de Egyptische president bij decreet het rechtstreekse bevel over grote delen van de Sinaï overgedragen aan de minister van Defensie. De minister kan “*alle passende maatregelen*” nemen (uitgaansverboden, inbeslagnames, blokkering van communicatie- en transportmiddelen, enz.) om de openbare orde en veiligheid te handhaven, gedurende een periode van zes maanden, die onbeperkt kan worden verlengd, ongeacht of de noodtoestand al dan niet is afgekondigd. Dit decreet werd in oktober 2022 voor de derde maal verlengd. De opgelegde veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. A fortiori kan niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn geïsoleerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang in Rafah. Er kan dus worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat, wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018 in beide richtingen onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen, speciale gelegenheden en aan het coronavirus gerelateerde sluitingsperiodes. In 2021 was de grensovergang bij Rafah 221 dagen open en in de eerste negen maanden van 2022 werden 181 openingsdagen geregistreerd.

Uit de beschikbare informatie, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit

op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

In de aanvullende nota van 12 januari 2023 onderstreept de verwerende partij dat zij de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via haar documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa hadden verbleven, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook van nabij opvolgen.

De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

De verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. De door hem aangehaalde bronnen met betrekking tot de grensovergang te Rafah en de modaliteiten voor Palestijnen om via Egypte naar de grensovergang te reizen alsook de situatie in de Sinaï dateren allen van 2019 en dus van voor de objectieve landeninformatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en ligt bovendien in dezelfde lijn als deze informatie. Zoals hoger uiteengezet blijkt uit zijn verklaringen verder niet dat hij voor zijn komst naar België dan wel heden in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond of staat. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook.

Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. De verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

9.6. In zoverre verzoeker aanvoert dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza van die aard is dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op het volgende.

Uit de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 26 augustus 2022, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, en de COI Focussen *“Territoire Palestinien – Gaza. Situation Sécuritaire”*, 13 februari 2023 en *“Territoire Palestinien – Gaza. Informations sur les hostilités du printemps 2023”*, 19 juni 2023 bijgebracht door verwerende partij door middel van haar aanvullende notas blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggedroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire ‘Operatie Beschermde Rand’ startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007; maar ook in mei 2021, toen Israël opnieuw overging tot intense bombardementen in de operatie ‘Gardien des murs’.

Begin 2022 bleef de situatie in de Gazastrook betrekkelijk rustig. Bij twee gelegenheden, van 18 tot 23 april en van 16 tot 19 juli, werd melding gemaakt van een hervatting van de vijandelijkheden met geringe intensiteit, maar er vielen geen slachtoffers.

Van 5 tot 7 augustus 2022 vond een hevige escalatie van geweld plaats – de zesde grote escalatie van het conflict in de Gazastrook sinds de overname van het grondgebied door Hamas – waarbij de Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) het opnam tegen de Israëlische defensie.

De interventie van Israël volgde op een toename van de spanningen in de Westelijke Jordaanoever, met name in Jenin, waar leden van de PIJ er door Israël van werden beschuldigd het geweld, dat al verscheidene weken aan de gang was, te doen escaleren. In een operatie die 'Emerging Dawn' werd genoemd, richtte de Israëlische defensie zich specifiek op de PIJ in de Gazastrook. Israël verklaarde dat het de groep preventief aanviel om een dreigende aanval op Israëlische burgers te voorkomen. De raketaanvallen die vervolgens op het Israëlisch grondgebied werden uitgevoerd, werden meestal opgeëist door de PIJ, en in mindere mate door de Abu Ali Mustafa Brigades, de gewapende vleugel van het Volksfront voor de Bevrijding van Palestina (PFLP) en de gewapende vleugel van de Volksverzetcomités. Hamas nam niet actief deel aan de vijandelijkheden en was geen doelwit van de PIJ. Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgde dat er ook willekeurige burgerslachtoffers vielen, bleef het totaal aantal te betreuren burgerslachtoffers relatief beperkt. Op 7 augustus 2022 trad een door Egypte tot stand gebracht staakt-het-vuren in werking.

Tussen 8 augustus en 3 november 2022 vonden er geen raketaanvallen vanuit de Gazastrook, noch luchtaanvallen door het IDF plaats. Eind 2022 deden er zich tweemaal vijandelijkheden van geringe intensiteit voor en wel in de nacht van 3 op 4 november en van 3 op 4 december. Niet opgeëiste raketaanvallen vanuit de Gazastrook gericht op Israëlisch grondgebied, werden beantwoord met Israëlische luchtvergeldingsacties op militaire installaties van Hamas. Bij beide incidenten werden geen gewonden of slachtoffers gemeld.

Als reactie op de interventie van Israëlische speciale eenheden in het vluchtelingenkamp van Jenin op 26 januari 2023, waarbij 4 leden van PIJ en 2 leden van de al Aqsa Martyr Brigades (AAMB) om het leven kwamen, vuurde PIJ in de nacht van 26 op 27 januari 2023 raketten af vanuit de Gazastrook richting Israëlisch grondgebied. Ook op 2 en 11 februari 2023 vonden er raketaanvallen vanuit de Gazastrook plaats richting Israël. Een van deze aanvallen werd opgeëist door het PFLP. Het IDF voerde telkens luchtvergeldingsacties uit met militaire installaties van Hamas als doelwit. Deze vijandelijkheden veroorzaakten geen dodelijke slachtoffers noch gewonden. Na acties van de Israëlische politie in de Al-Aqsa moskee in Jeruzalem in de nacht van 4 op 5 april 2023, werd het Israëlisch grondgebied in dezelfde nacht en in de daaropvolgende dagen het doelwit van tientallen raketten die werden afgevuurd vanuit de Gazastrook, Zuid-Libanon en Zuid-Syrië. De beschietingen werden opgeëist door de gewapende vleugel van de Volksverzetcomités en andere kleine Palestijnse groepen. Als vergelding viel de Israëlische luchtmacht verschillende militaire installaties van Hamas in de Gazastrook aan. Aan Palestijnse zijde werden geen slachtoffers of gewonden gemeld.

In mei 2023 kwam het tweemaal tot een escalatie van het geweld tussen het IDF en de PIJ. Hamas nam niet actief deel aan deze vijandelijkheden. Op 2 en 3 mei vuurde de PIJ raketten en andere projectielen af op het Israëlisch grondgebied. Als vergelding voerde het Israëlische leger luchtaanvallen uit in verschillende gebieden van de Gazastrook. De IDF richtte zich hierbij op militaire installaties en observatieposten, en op een tunnel in Khan Younes. Bij dit treffen vielen een beperkt aantal burgerslachtoffers. Op 9 mei 2023 werden bij Israëlische luchtaanvallen drie hooggeplaatste PIJcommandanten gedood. Gedurende vier daaropvolgende dagen voerde Israël verder aanvallen uit waarbij het militaire doelwitten van PIJ viseerde. Zes hooggeplaatste leden van de PIJ werden hierbij gedood. Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgde dat er ook willekeurige burgerslachtoffers vielen, bleef het totaal aantal te betreuren burgerslachtoffers relatief beperkt. Het gros van de slachtoffers behoorden tot de PIJ en diens gewapende vleugel, het Volksfront voor de Bevrijding van Palestina (PFLP) en de Mujahedin Brigades. Op 13 mei 2023 kwam het tot een staakt-het-vuren. Daarnaast komen er nog steeds regelmatig incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone tampon"). Het Israëlische leger mag het vuur openen op elke Palestijn die het gebied nadert of betreedt, zelfs als hij geen bedreiging vormt. Voor heel 2022 werden er geen dodelijke Palestijnse slachtoffers geregistreerd in het kader van de handhaving van deze zogenaamde bufferzones.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is. Het wordt niet betwist dat er sprake is van een gewapend conflict en aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert. Noch de commissaris-generaal noch de Raad betwisten dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld.

Evenwel is de Raad samen met de commissaris-generaal van oordeel dat, gelet op het geheel van de beschikbare informatie, er heden in de Gazastrook geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of die tot een andere beoordeling kan leiden; de informatie die hij aanbrengt, is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Gaza nog steeds precair, volatiel, complex, problematisch en ernstig is. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Gaza in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Dienaangaande voert u aan dat uw ouderlijke woning tijdens de oorlog van 2014 beschadigd werd, hetgeen u ook tracht te staven aan de hand van een schrijven van het ministerie van Openbare Werken en Huisvesting en het schrijven van de burgemeester van de gemeente. Echter, aangaande het schrijven van het ministerie dient vooreerst opgemerkt te worden dat hieruit enkel blijkt dat uw ouderlijke woning opgenomen werd in een voorlopige inventaris van beschadigde eigendommen. In het attest, dat maar geldig is tot 31 maart 2015, wordt uitdrukkelijk gesteld dat de inhoud nog kan wijzigen eenmaal er een definitieve inventaris is opgemaakt. U legt evenwel geen enkel document neer dat staat dat de schade aan uw ouderlijke woning dermate ernstig was dat deze woning ook opgenomen werd in de definitieve inventaris. U heeft bovendien van bij uw geboorte tot aan uw vertrek in Abasaan el Jadida gewoond. Uw familie woont overigens nog steeds in Abasaan el Jadida, in het huis dat eigendom is van uw vader (CGVS p.6). Uit het gegeven dat uw familie nog steeds op dezelfde plaats woonachtig is, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat uw familie het gevaar dat zou uitgaan van het feit dat de woning aan de grens gelegen is zelf in aanzienlijke mate relateert (CGVS p.6, p.9, p.10). Verder dient vastgesteld te worden dat, niettegenstaande de burgermeester in augustus 2021 attesteert dat uw ouderlijke woning regelmatig gebombardeerd wordt, nergens uit uw verklaringen of de door u voorgelegde stukken blijkt dat uw ouderlijke woning ook nog na 2014 beschadigd werd door het geweld dat er in de Gazastrook plaatsvindt. Er kan aldus niet gesteld worden dat de ligging van uw familiale woning blijkt geeft van een verscherpte lokale vatbaarheid omdat het aan de grens met Israël gelegen is. Aldus moet worden vastgesteld dat u niet aantoont dat u specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, zodat de mate van willekeurig geweld die vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde niet lager moet worden ingeschat.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Hierboven werd reeds gewezen op het gegeven dat uit de door verzoeker door middel van zijn aanvullende nota van 19 januari 2023 neergelegde foto's van een vernielde woning niet kan blijken waar en wanneer zij zijn genomen noch om welke woning het gaat, zodat hiermee niet wordt aangetoond dat verzoekers familiale woning vernield werd, zoals in de aanvullende nota wordt beweerd. De Raad kan *in casu* niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zijn familiewoning na 2014 nog werd getroffen door het geweld in de Gazastrook zodat niet kan worden gesteld dat sprake is van een verscherpte lokale vatbaarheid voor het willekeurig geweld dat er plaatsvindt. Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke omstandigheden aan die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Gaza in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET